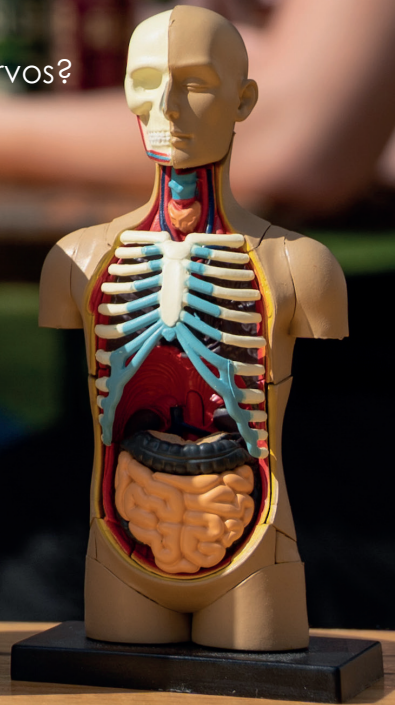

Confabula *májor*

A pécsi orvoskar lapja

Anno 1992

- | Interjú a Teddy Maci koordinátorokkal
- | Fertőző, ragályos locsolóvers
- | Közvélemény-kutatás: Mitől lesz „jó” egy orvos?

Kedves Olvasó!

2023 eddig eltelt pár hónapja is már megszámlálhatatlan élménnyel szolgált.

A téli vizsgák befejeztével újra belevethettük magunkat a kétheti Sörpongok és Open Mic estek, a még sűrűbb Medikus Csütörtökök kavalkádjába, de ez a félév több extra programmal is szolgált.

Maradandó élményt nyújtott az izgalmas előadásokat, valamint különleges délutáni és esti programokat felvonultató EFEN - Egészségügy Felsőoktatási Egyetemi Napok a Hallgatói Önkormányzat szervezésében, Dr. Michael Tsokos Motivational Speech-e az English-German Student Councilnak köszönhetően, a Surgical Week a Surgical Society rendezésében, a rengeteg prevenció nap a Pécsi Orvostanhallgatók Egyesületének támogatásával, a PTE ÁOK kari szervezésének köszönhetően gyakorlatainkat és karrierünket érintő előadás-sorozatok és még hosszan sorolhatnám.

Ha már tavasz, a medikusok szívének egyik legkedvesebb eseménye mellett sem mehetünk el szó nélkül. Az 50. Medikus Kupán - amelynek idén a főváros adott otthont - sportolóink a dobogó 3. helyét szerezték meg.

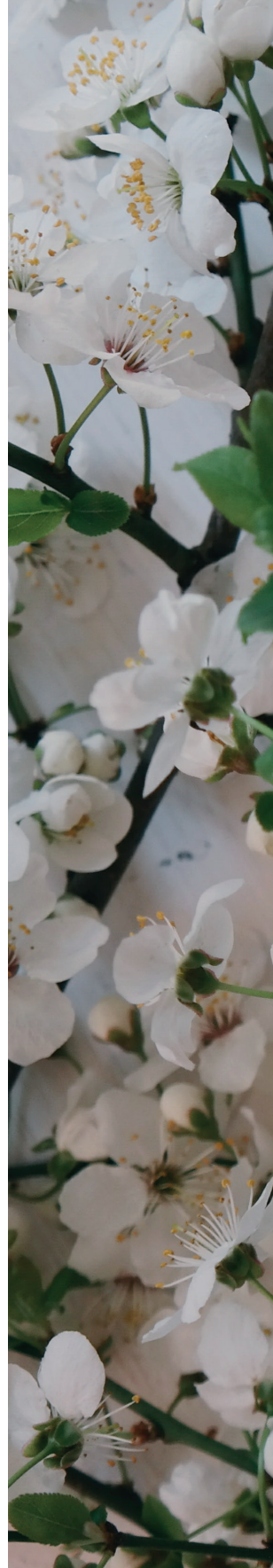
Zsúfolt, de izgalmas tavaszi szemeszterünk lassan a végéhez közeledik.

A rengeteg program után napjaink egyre nagyobb részét kezdi kitölteni a tanulás, tételkedés, vizsgákra készülés.

Az utolsó pár szabad percben azonban - két tétel között vagy akár a vizsgára várva - szeretnék jó szórakozást kívánni a Hallgatói Önkormányzat és persze a magazin szerkesztőségének nevében a Confabula 2023-as tavaszi számához.

Kiss Krisztina
Főszerkesztő

Fertőző, ragályos locsolóvers

- Király Áron, Király Márton,
Király Domokos

Ismét itt a húsvét
Locsolás a téma
Azonban az idén
Van egy kis probléma

Hogy menjünk így házhoz?
Hogyan írjunk verset?
De azért az utóbbira
Rászántunk egy estet.

Hát így született meg
Az alábbi eposz
Mit a járvány miatt
Ez e-mail hoz házhoz

És ha már a járvány,
Idén ez a téma:
A korona és sok más
Ragályos pandéma

Húsvét. Betegségek.
Húsz versszak vagy hosszabb
S ezzel azt üzenjük,
Lehetne ez rosszabb.

Müller Cecília
Mondta a TV-ben
Locsolhatunk benneteket
Virtuális térben.

Súlyos világgjárvány
Pusztítja a Földet
Online hull rád barna kislány
Víz- és kölnipermet.

Locsolkodni készül
Már az egész tájék.
A tüdőgümőkór?
Az nem gyerekjáték!

Ez a sok locsoló
Ugye milyen deli?
Kár, hogy az országot
Vérhas tizedeli!

Szépen mondja versét
Sok ifjú locsoló,
Ám szervezetükben
Lappang a kanyaró.

Már a fele várost
Elvitte a pestis.
De azért a húsvéti nyúl
Tojást főz, és fest is.

Fekete-folyóláz
Tombol a határba!
Mégis jönnek a szép lányok
Locsolásra várva.

Lábkörömgombától
Szerved a fél város.
Adhatsz nekem piros tojást,
Rám nézve nem káros!

Húsvéti kalács hűl
Babos keszkenőben.
Probléma a tripper
Számos kikötőben.

Différiát kapott
A locsolók hada.
Volt már szóda, igaz...
De most jön a java!

Rühös lett a csapat,
Betalált az atka.
Jutalmát a fűsereg
Tojásokban kapja.

Nem locsol a szomszéd.
Beteg. Asszem AIDS-es.
Locsolok, s ha nem adsz tojást,
Annýira nem vészes.

Felpuffedt a tehén.
Bizonyára Anthrax.
Jobb, ha locsoláskor
Távolságot tartasz!

Madárinfluenza
Vitte el a tyúkom.
Locsolási jutalmamért
A kezemet nyújtom.

A szép orvoslány
A kalácsot fonja,
Pállott doktorlábbon
Kitenyész a gomba.

Kötőhártyagyulladásból
Csipás lett a szemem.
Hogy ha kapok piros tojást
Azt jó néven veszem!

Sajnos a leprától
Nincs ujjam, se markom...
Ezért hogyha tojást kapok
A zsebemet tartom.

Fátyolos a hangom,
Nyakam csupa golyva.
Várom már a himes-tojást
Nyuszi által tojva.

Beleim mélyében
Él a galandféreg.
Locsolási munkálatért
Csokitojást kérek!

Agyhártyám begyulladt,
A tarkóm full kötött.
Aki most nem locsol,
Az teljesen lökött!

Hogyha megkínáltak
Locsoláskor borral,
Könnyebben megküzdök
A Basedow-kórral.

Szemem vaksi, szürke.
Rajta van a hályog.
Meglocsolok mindenkit!
Közelebb csak, lányok!

Jó húsvéti éték
A sonka, kalács, torma!
De sajnós a vérem
Dengiláztól forr ma.

Szamárköhögéstől
Alig tudok szólni.
Ha téged locsollak
Nyakadba fog folyni.

Csókbetegség neve:
Mononukleózis.
Meglocsollak, vizes lesz a
Csipkés bugyogód is!

Angolkóros lábom
Görbe már a kórtól.
Aki nem ad csokinyuszit
Egy betegen spórol!

Viszket hátam, hasam,
Bárányhimlőt kaptam.
Hogyha meglocsollak,
Hopp! már át is adtam

Kiütés lepte el
Szájam kezem lábam.
Csokit, sonkát, himes-tojást
Tarisznyámba várom.

Ótvaros kelések
Borítják a testem.
Hogyha nem adsz sonkát,
Éhség lesz a vesztem.

Húgyúti fertőzés
Keseríti napom.
Remélem, a piros tojást
Azért még megkapom!

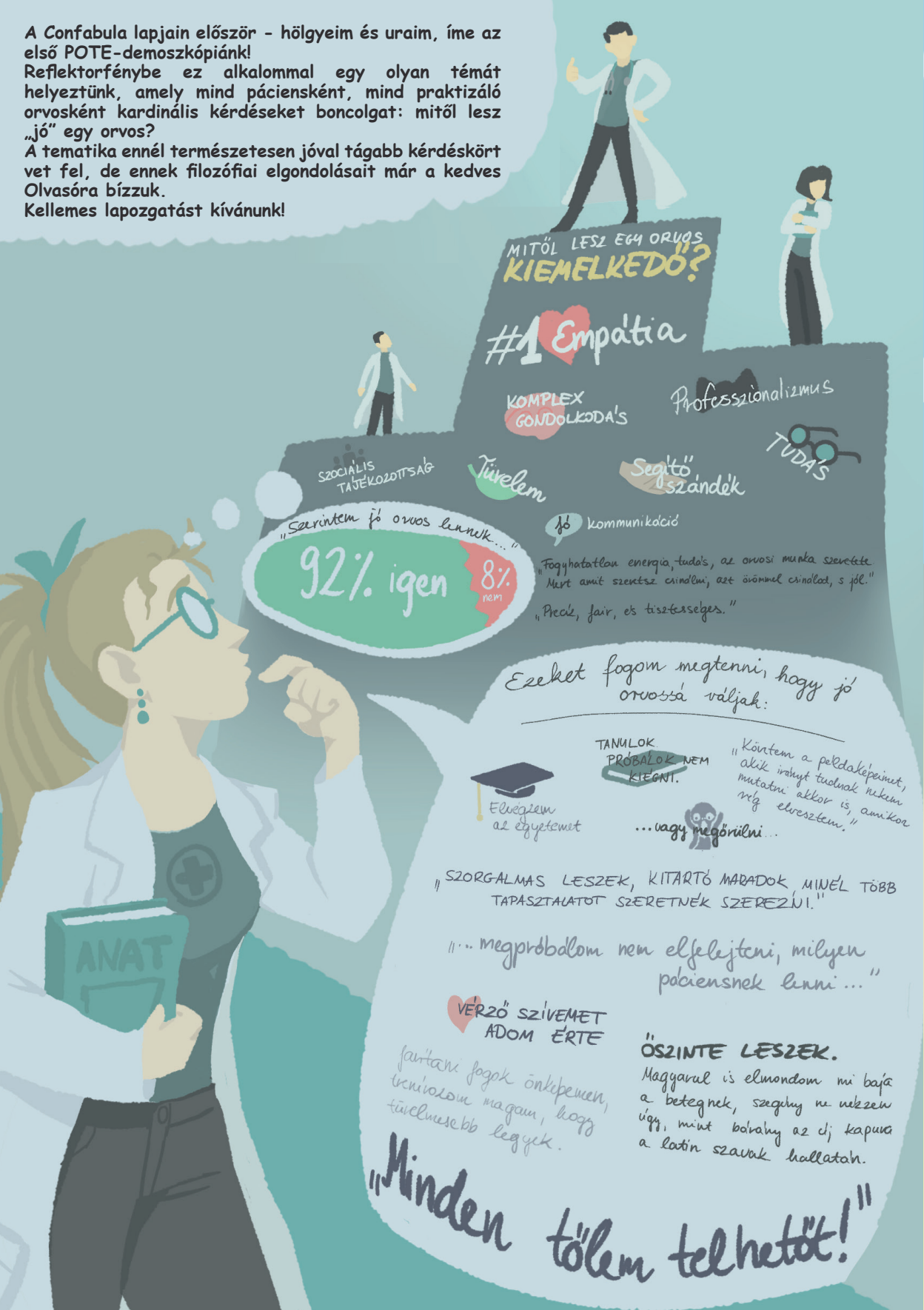
Ma reggel pisiltem.
Véres volt, belátom.
De azért eljöttem,
Jutalmamat várom.

A Confabula lapjain először - hölgyeim és uraim, íme az első POTE-demoszkópiánk!

Reflektorfénybe ez alkalommal egy olyan témát helyeztünk, amely mind páciensként, mind praktizáló orvosként kardinális kérdéseket boncolgat: mitől lesz „jó” egy orvos?

A tematika ennél természetesen jóval tágabb kérdéskört vet fel, de ennek filozófiai elgondolásait már a kedves Olvasóra bízunk.

Kellemes lapozgatást kívánunk!

MITŐL LESZ EGY ORVOS
KIEMELKEDŐ?

#1 Empátia

KOMPLEX
GONDOLKODÁS

Professzionizmus

TUDÁS

SZOCIÁLIS
TÁBEKOZOTTSÁG

Türellem

Segítő
szándék

"Szerintem jó orvos lennék..."

92% igen

8%
NEM

jó kommunikáció

Fogyhatatlan energia, tudás, az orvosi munka szeretete
"Mert amit szeretsz csinálni, azt örömmel csinálod, s jól."
"Precíz, fair, és tisztességes."

Ezeket fogom megtenni, hogy jó
orvossá váljak:

TANULOK
PRÓBÁLOK NEM
KIEGNI.

Elvégzem
az egyetemet

...vagy megőrnülni...

"Kértem a példaképeimet,
ahik irakht tudnak nekem
mutatni akkor is, amikor
még elvesztem."

"SZORGALMAS LESZEK, KITARTÓ MARADOK MINÉL TÖBB
TAPASZTALATOT SZERETNEK SZEREZNI."

"... megpróbálok nem elfelejteni, milyen
páciensnek lenni..."

VERZŐ SZÍVEMET
ADOM ÉRTE

fontani fogok önképeimen,
teniszem magam, hogy
türelmesebb legyek.

ŐSZINTE LESZEK.

Magyarul is elmondom mi baja
a betegnek, szeptem ne nekem
úgy, mint bohagy az dj kapura
a latin szavak hallatán.

"Minden tölem telhető!"

A JÓ ORVOS EGYBEN
JÓ EMBER IS?

33%
igen

67%
nem
feltétlenül

Az első találkozáskor meg
tudom mondani, hogy valaki

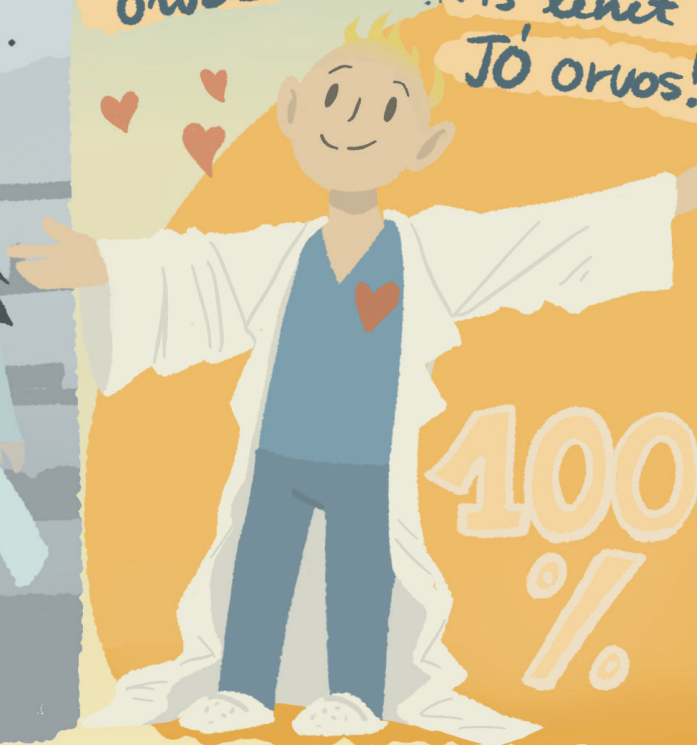
KIVÁLÓ ORVOS.

Egy kezdő
orvos...

...is lehet
JÓ orvos!

NEM
75%

IGEN
25%

Miklós és barátai

Alapvetően két fajta filmet néztem az elmúlt hat évben. Voltak az akciófilmek a sportautós üldözésekkel és a jó csajokkal. Aztán akadt néhány olyan alkotás, amit nem teljesen a saját akaratomból láttam – hanem a lány barátaim, esetleg az exeim kényszerítettek a megtekintésükre, ami persze egy kínlódással ért fel számomra. Természetes ezt a szenvedést sosem mulasztottam el a tudtukra adni, de ők sem resteltek kritizálni a kedvenc akciófilmjeimet. Igaz azokban a gusztustalanul nyálas romantikus művekben is rendre felbukkantak a dekoratív nők, azonban sajnos itt általában egy álom pasival jártak vagy jöttek össze a film végére. Ezekkel az izmos, sportos, érzékeny, művészi, szuper okos, egyszóval tökéletes férfi egyedekkel se Lénárd, se én nem kívántam versenyezni. Lénárddal mindig csak röhögve egymást néztünk, s közöltük a lányokkal, hogy ilyen emberek nem léteznek a földön. A lányok meg kissé szomorúan, de egyetértettek velünk.

Bármennyire is különböző a két műfaj, a filmek mégis mindig ugyanúgy végződnek. Egy búcsúval. Ez alól kivételt képeznek természetesen azok a történetek, amik egy tizenöt részes filmsorozatban folytatódnak, melyben minden szereplő minimum kétszer feltámad a halálból, de inkább háromszor. Szóval a normális, nem túlságosan elhúzott művek általában egy szép, szomorú, grandiózus búcsújelenettel zárulnak. A szereplők elköszönnek a nézőktől, gyakran egymástól is búcsút vesznek – s egy meglehetősen rozszant hajón elhajóznak az ismeretlen távolba, miközben legkedvesebb családtagjaikat, barátait, esetleg szerelmüket hátrahagyják. Az ottmaradtok meg kínosan hosszan nézik a hajót, míg az végül el nem tűnik a messzeségben.

Ma „Miklós és barátainak története” című alkotás vége volt megfigyelhető Pécssett a Vödör nevű kocsmában, mely olcsó piái által a többnyire szülői pénzből gazdálkodó egyetemisták közkedvelt helye már évek óta. A művel egyetlen problémám akadt. Én voltam a Miklós nevű egyén, aki e történetben az egyetlen hátrahagyott barát volt.

- Miklós, minden rendben? – kérdezte Ivett, mikor a kocsmá felé igyekeztünk. Gondolom, feltűnt neki, hogy kissé depressziósan bámultam

előre. Pedig boldog voltam. Nagyjából. Büszkeség töltött el a barátaimra nézve, a sikereikre gondolva. Azonban egy halk hang néha-néha megszólalt a fejemben: Te is lehetnél a helyükben. Neked is ma kellene ünnepelned a diplomádat.

- Igen, Dr. Lengyel Ivett. Na mivel csapjuk szét ma az agyunkat, skacok? - A piára tereltem a szót. Stratégiám hatékonynak bizonyult. A barátaim ünnepelni akartak, s ezt alkohollal szándékozták kivitelezni. Én jó haverként nem tehettem mást, minthogy támogassam a törekvéseiket.

Azonban a kis hang ott maradt. Néha nagy hanggá vált. Ordított velem, mint régen anyám, mikor középiskolában kettes lett a matek dolgozatom. Vagy amikor azon a fullasztó meleg augusztusi vizgán negyedjére is meghúztak a neuroanatómia szigorlaton. Az a fránya anatómia. Az a fránya plusz egy év.

Azóta már elfogadtam a csúszás tényét, rég volt az. Különben is, végül életem legmeghatározóbb félévét köszönhettem ennek. Decemberben az első vizsganapon ötösré szigorlatoztam. Aztán egy szemesztert passziváltattam, elhúztam a melegebb éghajlatú Mexikóba önkénteskedni, ahol rengeteg csúcs élményben volt részem, de durva helyzeteket is átéltünk ottani társaimmal. Akkor döntöttem el, hogy a karrierem folyamán majd a világ szegényebb vagy megviseltebb területein szeretnék orvosi ellátást nyújtani a rászorulóknak.

Összességében nem bántam, hogy így alakult. Ma viszont igenis sajnáltam azt a negyedik bukást. Na meg persze az összes előtte lévő. Ugyanez a rossz és kicsit talán irigy érzés fogott el, amikor a barátaim harmadévesen átvehették a fehér köpenyeiket, amikor negyedévesen a felezőn megünnepelhették az első három év sikerességét, és amikor ötödévben elkezdték tervezgetni az utolsó egyetemi esztendő gyakorlati hónapjainak beosztását.

- Ezt a folyamatos doktorozást még hány napig tervezed folytatni Miki? – nevetett Ivett. Igen, megint elmerengtem a múlton. A lány ugyan csempészett valamennyi játékos bosszúságot a hangjába, de tudtam a megszólítás - még a beszélgetés nem feltétlenül nagy komolysága

ellenére is – hatalmas büszkeséggel töltötte el.
- Örökké. Hé mostantól, a pácienseitek így fognak szólítani benneteket. Fel kell készítenem Titket a kórházi életre.

- Aha, vágom haver – mondta Lénárd. – Igaz, még saját páciensünk egy pár évig nem lesz, de azért Te felkészítesz minket a helyzetre.

- Fel bizony, ember.

- Én csak az ember jelzőt érdemlem ki, a lányokat meg doktornőnek hívod? – vont kérdőre a legjobb barátom.

- Igen. – vágta rá. Majd mosolyogva rájuk néztem, de most nem azzal az idióta vigyorral a fejemmel, amit a nem valami szellemes vicceim elmondásánál alkalmaztam. – Büszke vagyok Rátok skacok. Nagyon.

- Aj, ne mondj ilyet Miklós. Mindjárt elsírom magam, de azt még későbbre terveztem a mai programtervben. – szólt Ivett.

- Ez benne van a programtervben? – ráncolta a szemöldökét Lénárd. Aztán röhögve egymásra pillantottunk, mi ketten: a fiúk.

- Természetesen.

- Amúgy komolyan, ma még lehet, én is tudnék bőgni. – osztotta meg velünk Lénárd érzéseit, rendkívül „magasztosan” fogalmazva.

- Először részegre isszuk magunkat. Aztán bőghet mindenki a kedvére. – jelentette ki Zsuzsa, kis társaságunk negyedik tagja. Szemeiben már most könnyeket láttam.

- Zs, még ne sírj! – szólt rá fegyelmezően Ivett.

- Nem is sírok. – tagadta hosszú, barna hajú barátunk. – De amúgy Miki, jól láttam, hogy egy picikét legalább megkönnyeztél minket a diplomaosztáson?

- Vagy esetleg valami a szemembe ment. Erre az eshetőségre nem gondoltál?

- Aha, persze.

Közben a hosszas gyaloglás után, végre elértek a kocsmá bejáratát. Borzasztó meleg nyári éjszaka volt, úgyhogy kint foglaltunk helyett. Lénárd ment be megrendelni az italokat az első körhöz. Ekkor kicsit félve Zsuzsára és Ivettre tekintettem, ők meg némi elkeseredettséggel pillantottak rám. Mind a hárman beletörődünk a sorsunkba, Lénárd ugyanis nem igazán volt mondható finnyásnak a piák terén, viszont mindig is az erősebb alkohol tartalmú italokat részesítette előnyben. Most sem döntött másképp. Négy darab sötét színű, narancsos barna itallal megtöltött pohárral tért vissza.

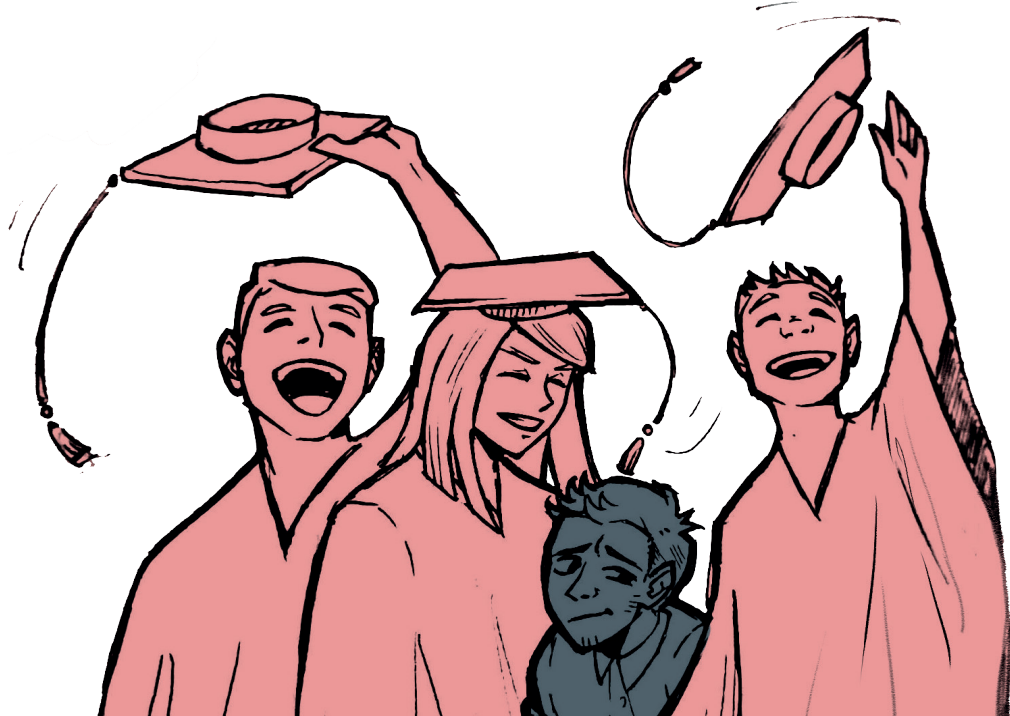
- Jaj, ne! – nyögött fel Zs.

- Lénárd, nem apróztad el.

- Egyszer van diplomaosztónk. – vont vállat ő, majd rám pillantott. – Te ünnepeled meg, hogy végre megszabadulsz tőlünk hat év után.

- Na igyunk kedvünkre! – idéztem abból a monológból, amit még a háromnapos ivótúrának is definiálható gólyatáborban ismertünk meg. A monológát sajnos már teljes pontosságában nem tudtam volna felidézni, az azóta megtanult neuroanatómia, patológia, kardiológia tételek elrejtették előlem ennek a fontos versszegének a szövegét.

- Váljék egészségünkre! – fejezte be Ivett, majd mind a négyen felhajtottuk a hetvenkét százalékos tátrateát. Épp ugyanúgy, ahogy tettük azt hat évvel ezelőtt a gólyatábor első estjén, a lobogó tábortűz mellett ülve.

Két újabb, de valamivel enyhébb alkohol-tartalmú kör múlva egész hangos nevetéseket hallhattak a körülöttünk ülő a társaságunktól.

- Szerintem minden évben vissza kellene jönnünk Pécsre, hogy itt igyunk egy nagyot együtt! – jelentette ki Ivet, talán kicsit túlságosan hangosan.

- Csak a páciensek ne lássák, mi?

- Jövőre úgyis jövünk ám, Miklóskám! A te diplomaosztód után sem maradhat ki egy aprócska áztatás. – szólt Lénárd.

- Oké, arra még eljövünk. De aztán utána me neküljünk a Bahamákra, ha inni szeretnénk. – ötletelt Zs.

- A rezidensi fizetésből nem hinném, hogy kikerülne egy bahamai-körutazás. – nevetett Lénárd.

- Ki mondta, hogy a fizetéséből szeretnék utazni? Csak a megfelelő pillanatban kell eltalálnom öt számot, és már is el tudlak vinni beneteket a trópusokra.

- A trópusokra. Zs, ígyál kevesebbet! Meg ha nyerni akarsz az ötösön, talán néha venned is kellene egy-egy szelvényt.

- Lehet.

- Na figyeljete pár év, vagy évtized, aztán Ivet kardiológus lesz, Zsuzsa sebész, Lénárd pedig ortopédus, én meg valamilyen szakorvos Afrikában vagy Dél-Amerikában... Majd akkor elmegyünk együtt.

- Jó, deal! – mondta Ivet, aki valamilyen érthetetlen okból előszeretettel használt angol kifejezéseket a mondataiban. – De vigyük a jövődöbeli kicsinyeinket is!

- Kicsinyek. Ahhoz előbb egy szép hölgy kellene nekem – nézett maga elé Lénárd merengve, aki egyébként nemrég szakított a barátnőjével. Három évig együtt jártak, egy ideig egész komolyan tűnt a kapcsolatuk, de aztán végül megváltoztak az érzéseik.

- Figyelj, még fiatal az este. Ma még simán fel-szedhetsz valakit!

- Ebben az állapotban?

Szóval valahogy így alakult az utolsó közös esténk Pécsen. Na jó, nem teljesen az utolsó volt ez. A haverjaim valóban eljöttek az egy évvel később megrendezésre kerülő diplomaosztóra. Természetesen szokásukhoz híven kihasználták a lehetőséget, hogy leitassanak. Aztán még egy pár alkalommal visszatértünk az egyetemi városba, hogy együtt bulizhassunk, meg közösen elmorzsolhassuk könnyeinket a húszas éveinken nosztalgizva. Időről időre – talán néha már saját magunkat ismételve – kitérgyaltuk

a legkínosabb, rémálmainkban kísértő vizsgaszituációkat. Amúgy mindent összevetve ezek a vizsgák is jók, hiszen legalább remek alapot nyújtanak egy-egy kiadós sztorizgatáshoz. Mit is mesélnék az unokáimnak, ha nem lennének ciki vagy néha csak szimplán vicces vizsgaélményeim kissé külön-c, túlságosan szigorú vizsgázatókkal?

Végül tíz évbe telt, mire eljutottunk a Bahamákra. Akkor már mindannyian praktizáló orvosok voltunk, sikeres szakvizsgákkal a hátunk mögött. Ivetnek igaza lett, a „kicsinyeinket” is magunkkal vittük. Az életnek ezen pontján szerencsére mindannyiunk családjának megadott már a gyermekáldás öröme, persze annak árnyoldalait is megismerhettük, a nehézségeket azonban mindig kitérgyaltuk egy velős telefonbeszélgetéssel, vagy akár egy személyes találkozás során. Lénárd sorra gyártotta gyereknevelési poénjait, melyeket még mi is elég szórakoztatónak találtunk. Haverom humorérzéke határozottan fejlődött az egyetem óta.

A szigeteken töltött két hetünk szuperül sikerült. Napközben kirándultunk vagy az óceánban fürödtünk, miközben a gyerekeink egyre bátrabban és gyorsabban kezdtek úszni a sós vízben. Esténként hosszú sétákat tettünk, mielőtt ágyba dugtuk volna az utódainkat. Aztán a takarodót követően párjainkkal kiültünk a tengerparti fa bungalónk teraszára, s vörös bort ittunk, minőségi sajtót ettünk.

Az egyik ilyen este azonban csak mi négyen, a régi csapat tagjai indultunk útnak. Eljött az idő, hogy teljesítsük ígéretünk második részét. Kerestünk hát egy céljainknak megfelelő bárt, ami ráadásul számunkra megfizethető áron kínálta az italokat. Aznap megint sokat ittunk, csakúgy, mint azon az estén, amikor annyi évvel ezelőtt elhatároztuk, hogy majd egyszer közösen ideutazunk.

Tíz év elteltével már semmi nem maradt bennem az akkori szomorúságból, irigységből. Megcsináltam. Én is elvégeztem. Lediplomáztam, sebészi szakvizsgát tettem. Elkezdtem afrikai kiküldetéseken orvosi feladatokat ellátni. Sok mindent láttam, sok mindent átéltem, volt alkalom, hogy a saját életemet féltettem. Ezekhez képest a neuroanatómia szigorlat miatti csúszás elhanyagolható apróságnak tűnt. Nem számított már.

Pontyos Kata Sára

50. Medikus Kupa

A vadászat

Késő őszi reggel volt. A természet már várta, hogy mikor fordulhat át a télbe. A hajnali dér ékkövekkel díszítette a növények leveleit, s a vadak lehelete tejfehéren gőzölgött a rideg levegőben. Holt némaság lengte körül az erdőt. A daloló madarak többsége már elhagyta e tájat és akik maradtak, azok sem énekeltek ilyen korán.

Két fényszöró jelent meg a hallgatag sötétségben. Egy terepjáró gördült végig a rengeteghez vezető földúton, majd megállt a magasles előtt. Két vadász szállt ki belőle, apa s annak fia.

A gyermek ifjú volt, a vállán megnyugvó nehéz fegyver óhatatlanul is ferdítette kicsiny gerincét. Szülei melegen, az erdő rejtő színeibe öltöztették őt. Kezei reszkettek az izgalomtól, ugyanis ez volt az első alkalom, hogy édesapja vadászni vitte magával. Csak úgy rohant fel a lesre, egyik lécezt vette a másik után. Majd megérkezett abba a kis maréknyi térbe, ahol vániuk kellett a Préda érkezésére.

Apja lassabb, kimértebb léptekkel követte őt. Egy bajszos, erős kezű ember volt. Olyan, aki szelíden megroppantja asszonyát, mikor átöleli annak karcsú derekát. A vadászat iránti rajongást atyától örökölte ő is, és most ajándékként szeretné továbbadni fiának. Kövesse a hagyományt, mely mindig is körülöngte családjukat. Apja igazi egységgé kovácsolja a kapcsolatot apa és gyermeke között. Ugyanis elhatározta, hogy a mai nap lesz az az alkalom, mikor a fia igazi férfivé fog válni.

A magaslatról először távcsöveikkel körbepásztázták az alattuk elterülő komor vidéket. Majd a vadász hátizsákjából reggelit vett elő, nem sietett. Hiszen tudta, hogy a Prédájuk mindig pár perccel pirkadat után szokott végigfutni ezen a tájon. Régóta megfigyelte már őt. Előre tudta minden lépését.

Termoszt nyitott, melyből gőzölgőve szállott fel a forró kávépára. Kenyeret, hagymát és szalonát szegett, melyeknek felét szelíden nyújtotta a fiának. Halkan ettek egymás mellett, mivel mindkettőjük gondolatai valahol máshol jártak. Majd mikor befejezték az étkezést, a maradékot zacskóba csomagolták, és visszatették a

táskába. Felvették a puskát, melynek csövét a lécek közötti réseken csúsztatták át. Nem is felt el sok idő, míg az áhítattal várt vendég megjelent a látóhatár szélén.

Tökéletes volt, erőtől duzzadó, szép, izmos teremtés. Látható volt bőre alatt az a kifinomult, lágy szerkezet mely hajtotta kecses testét. Csak úgy lebegett a földút felett, ahogy szökkenő léptekkel helyezte testsúlyát egyik végtagjáról a másikra. Szinte szárnyalt, mint egy cinege a lágy reggeli levegőben. Majd megállt hirtelen, mert őzike szemével arra lett figyelmes, hogy valami megcsillant a magasles deszkái között.

A fal másik oldalán a fiú célkeresztbe vette a várt vendég mellkasát. Ahogyan apja tanította, egy mély levegőt vett, és benntartotta tüdejében arra a pár pillanatra, amíg célzott. Ráhelyezte a mutatóujját a ravaszra, s egyre erősebben vert a szíve. Csak úgy tombolt, remegett a ritmus a fülében. Majd egy másodpercre a világ éledező zaja lecsillapodott.

Milyen érzés lehet kioltani egy életet? Eltörölni valamit a föld színéről, amit Isten alkotott, egy anyai méhnek gyümölcsét. Meglopni egy másik élőlényt az élet árával. Milyen lehet megállítani egy szívet, miközben sajátunk rendületlen mellkasunkban zakatol? Pusztítani, és pusztulást hozni.

Ám ezekhez a gondolatokhoz a gyermek tán még túl fiatal lehetett, éretlen. Szerette, és tisztelte az apját. Felnézett rá, s bizonyítani akart neki mindenáron. Emiatt is izgult olyannyira, hogy végül akaratán kívül lesütötte kicsiny szemét. Majd eldördült a fegyver.

A kirepülő golyó a Préda alszárának mindkét csontját szilánkosra törte. A kis fehér darabok, ahogy kirobbantak a bőr alól, vérrel festve permetezték a fagyos füveket. A lábszár vége tónustalan himbálózott a végtagon, és elterült a test. Pár pillanatnyi csend, majd éles hangú ordítás, bömbölés. Mint amikor valaki a megfenni való kést végighúzza a köszörűn. Istentelen ricsaj. Halálhörgés.

Azután úgy, ahogy volt, négykézláb a földön heverve, utolsó erejét összeszedve, bevetette

magát a közeli fák közé. A védő lombok pedig eltakarták őt a rá vadászó puszkacsövek elől.

- Mire vársz fiam? Fuss utána! - Hallatszott a kijelentés, mint földet rázó mennydörgés az égen.

A gyermek hirtelen vállára kapta a súlyos vasat, és úgy futott mintha üldöző helyett ő lenne az, akit hajtanak a vérebe. Kettesével szedte a létrafokokat lefelé, majd leugrott a megdermedt földre. Szapora léptekkel haladt előre, az átfagyott levelek pedig, mint az üvegszilánkok, recsegték-ropogtak a talpa alatt.

A kifröccsent vér pimaszul árulta el gazdájának helyét, aki megtörtén terült el a bokrok tövében. Kivérezve, a hidegtől rázva feküdt, és követte végig szemével a feléje közeledő gyilkos fenyegetést.

A fiú fejében egyre csak nőtt a nyomás, ahogy megközelítette a Prédát. A lüktetés már kezdett nehezen viselhetővé válni. Kezei megint remegni kezdtek, miközben fájoan vörösödtek el a kabátból kilógó ujjai.

Az apa lassú, komótos léptekkel követte fiát. Tapasztalt vadászként tudta jól, hogy az ő kezükben van már az irányítás.

Mikor odaért a lombok közé, a gyermek már féltérdre ereszkedve tekintett végig a zsákmányon, melynek szeme forró könnyekben ázott. Bár hang már nem hagyta el száját, ajkai mégis tehetetlen' remegtek. Melső végtagjával erőltelen nyúlt a fiú arca felé, ám az könnyedén szorította le a földre.

S mint jó vadász, hogy a lőszerezrel takarékoskodik, az övéen lógó kést megragadta, és egy éles metszéssel elvágta a Prédája torkát. A kiserkenő vér, előbb beborította a testet, majd pocsolját formázott a fagyott földön, végül elállt, épp úgy, ahogy a szív is kimerült.

Majd a guggoló fiú megszeppenve ugyan, de mosollyal az arcán nézett fel szeretett apjára, aki ugyancsak őszinte tisztelettel tekintett vissza rá.

Híszen mindketten tudták, hogy a mai nap egy gyermek igaz férfivá érett.

Márton Zsombor
2022 november 2. - 2023 január 22.

Interjú a Teddy Maci koordinátorokkal

Az idei évben március 11-én szombaton került megrendezésre az évek óta töretlen és egyre növekvő népszerűségnek örvendő XI. Teddy Maci Családi Nap az orvosi egyetem kampuszán. A program főszervezői a Pécsi Orvostanhallgatók Egyesületének (POE) tisztviselői voltak: Kurucz Odett, Lakatos Lilla, Németh Nóra, Torma Dalma, Szalczer Szilárd. Odett, Lilla, Nóra és Dalma az egyesület Teddy Maci koordinátorai, Szilárd pedig a POE elnöke. A standos formában megvalósított programon továbbá a meghívott szakemberek, szervezetek, valamint az egyetem hallgatói is közreműködtek. Az esemény kapcsán három Teddy Maci koordinátorral nyílt lehetőségem interjút készíteni: Odett-tel, Lillával és Dalmával.

Milyen programokkal vártátok a gyerekek?

A gyerekek maciműtöttekhez csatlakozhattak, valamint saját plüssmacijukat is meggyógyíthatták a maci ambulancián. Az Anatómia Intézet, a fogorvostan-hallgatók és a gyógyszerésztan-hallgatók szintén készültek egy-egy standdal. Az ifjú generáció tagjai kérhettek arcfestést, kaphattak szép lufikat, és még kislátokat is simogathattak a Misina Állatmenhely kitelepülésének jóvoltából. A Philips cég még egy hordozható ultrahanggal is támogatta a rendezvényünket, amely hatalmas újításnak számított az előző évekhez képest. Az eseményen a mentősök, gyermekmentősök, a Pécsi Önkéntes Tűzoltó Egyesület tagjai is jelen voltak, a rendőrök közül pedig a bűnmegelőzési részleg. A TTK-ról érkező diákok felada-

tai által a kisgyerekek sportos macivetéledőn mérhették össze tudásukat. A jó hangulatról mindeközben a Buborék együttes gondoskodott mókás zeneszámaival.

Szerintetek melyik stand vagy program vonzotta magához a legtöbb érdeklődőt?

Szokásos módon a maciműtő volt a legnépszerűbb standunk. Emellett a Buborék Együttes is elég közkedveltnek tűnt az észrevételeink alapján. Ezekon kívül hosszú sorok álltak az arcfestésnél, a Pixboxos fotókészítésnél és a lufifújásnál.

Készültetek valamivel a gyerekeket elkísítő felnőtteknek is esetleg?

Igen, a szülők az egyik standunknál egy orvosi kérdezz-felelek keretében feltehetik kérdéseiket gyerekorvosoknak. Ezen kívül prevenciószűréseken volt lehetőségük részt venni, valamint a POE standoknál lévő újratesztelés oktatás, sebimitáció is részben nekik szólt.

Mennyien vettek részt az eseményen? Nőttek az érdeklődés az előző évekhez képest?

Az eseményen a gyerekrésztevők számát regisztráltuk, ez 605 volt. Ehhez hozzászámítva az őket elkísítő szülőket, olyan 1200 – an biztosan eljöttek a programunkra. Jóval többen, mint a tavalyi évben.

Miért fontos szerintetek, hogy a Teddy Maci Családi Nap minden évben megrendezésre kerüljön?

A program fő üzenete igazából az volna, hogy a gyerekek ne féljenek a fehér köpenytől. Ezért viseljük ezt az öltözetet a programon, valamint akkor, amikor csoportos óvodai foglalkozásokra megyünk Pécsre és a környéken. Szeretnénk hangsúlyozni számukra, hogy ne tartsanak az orvosoktól. Emellett pedig próbáljuk az orvosi eszközöket is kevésbé idegenné és ismeretlenné tenni számukra. Végül fontosnak tartjuk felhívni a figyelmet a szűrővizsgálatok fontosságára.

Nektek, szervezőknek, mi az, ami a legnagyobb élményt nyújtja ennek a napnak a lebonyolításában?

Az elégedett gyerekek egy-egy maci műtét után. Szuper érzés látni, hogy ennyien eljönnek, és élvezik a programjainkat. Amikor a műtétek végén látjuk, ahogy az aranyos kisgyerekek átölelik a macikat, tudjuk, elértük a célunkat, s jól érezték magukat. Örülünk az évről évre növekvő érdeklődésnek. Szemeszterről szemeszterre egyre több felkérést kapunk óvodai foglalkozások megtartására, valószínűleg ez a Teddy Maci Családi Nap népszerűségének tudható be.

Milyen előkészületek szükségesek egy ilyen nagy volumenű esemény megszervezéséhez? Van-e valami, amin esetleg változtatnátok a jövőben – akár a szervezéssel, akár a lebonyolítással kapcsolatban?

Vizsgaidőszak végétől kezdjük szervezni az eseményt, ami nagy csapatmunkát igényel. Hatalmas segítség az egyetem Marketing Irodája, akik mögöttünk állnak. Nekünk többek közt eszközbeszerzésekről, programokról, szervezetek és szakemberek meghívásáról kell gondoskodnunk.

Gyűjtjük a változtatni valókat, tapasztalatokat. Jó lenne például, ha a mozgáskorlátozottaknak is könnyebben megközelíthető lenne az esemény, és egyszerűbb volna az épületben való közlekedés. A korábbi tapasztalataink alapján évről évre próbáltuk a standok helyszínét optimalizálni – figyelve azok láthatóságára, a hangzavar mértékére, hely igényükre.

Néhányatoknak ez már a második alkalmatok volt a program főszervezőiként. A korábban megszerzett tapasztalatok mennyire segítettek benneteket?

Lilla: Igen, Dalmának, Szilárdnak, és nekem ez volt a második közösen szervezett családi napunk. Azonban szerintem nem lehetett észrevenni, hogy Odettnek és Nórinak ez az első, hiszen ők is ugyanolyan profizmussal vették ki a részüket a szervezésből. A mi előzetes tapasztalataink azért rengeteget segítettek, már tudtuk, honnan kell elindulni, gyorsabban, gördülékenyebben ment a szervezés.

Van-e valami – akár a gyerekekkel való foglalkozások, akár a programszervezés kapcsán - amit úgy érezték, hogy fel tudtok majd használni az orvosi karrieretekben?

A gyerekekkel való kommunikáció – az elmúlt években megtanultunk velük beszéni, sokkal barátságosabbakká, közvetlenebbé váltunk,

egyáltalán nem félünk hozzájuk szólni, így jobban is tudjuk őket kezelni a különböző szituációkban.

Gondolkodtatok-e gyermekorvosi karrierben?

Lilla: Igen, én már hosszú ideje gyermekorvos szeretnék lenni.

Dalma: Én is gondolkodom rajta, de számomra még kérdéses a választás.

Odett: Én nem gyerekorientált irányba szeretnék menni az egyetem után.

Végül egy utolsó kérdés: Milyen érzés Teddy Maci koordinátornak lenni?

Lilla: Nagyon jó, én nagyon szeretem, a gyerekek minden egyes alkalommal feltöltötenek bennünket pozitív energiákkal. Én már elsőtől

tagja vagyok a POE-nak, koordinátor két éve lettem éppúgy, mint Dalma.

Dalma: Én is már elsőben beléptem a POE-be. Egyébként én nem is úgy indultam neki az egésznek, hogy a kiutazás* volt a legfőbb motivációm. Egyszerűen csak szerettem csinálni, szerettem menni ovikba, ezért vállaltam el ezt a pozíciót.

Odett: Nekem és Nórinak ez az első évem koordinátorként. Én sem a kiutazások miatt kezdtem el, azt se tudtam, hogy ehhez majd lesz-e egyáltalán elég pontom. Tavaly résztvevőként az összes óvodai foglalkozásra igyekeztem elmenni, amire csak tudtam. Akkor nagyon megtetszett, s gondoltam koordinátorként, többre tudnék elmenni, sőt még programszervezésre is lenne lehetőségem.

*A POE lehetőséget ad a hallgatónak külföldi nyári gyakorlatokon való részvételre. Ehhez a diákoknak POE-pontokat kell gyűjteni, amit a szervezet által rendezett programokon tehetnek meg. Az egyesület tisztségviselői a tevékenységükért szintén pontokat kapnak. Ha többet szeretnél megtudni a szervezetről, vagy csatlakoznál hozzájuk tagként, akkor keresd fel a [POE Facebook](#) csoportjait.

Váradí Kata: Voyage en feu

Egy lépésnyi teret adott a lelkének, hogy összeszedje magát. Még egy pillanatilag a résnyire nyitott ajtón kiszűrődtek a csoport élettani ismereteinek megtestesült hangjai, aztán mintha megrémültek volna a hanghullámok, eldiffundáltak a csukódás légnyomására.

Kint állt az egyetem folyosóján. Csend lett. Kelllett egy lélegzetvételenyi idő, hogy felfogja, most éppen hol van, melyik oldalról érkezett a négy gyakorlatos terem egyikébe, nem emlékezett már az órakezdés helyére. A hirtelen helyzetváltozás szinte arcon vágta, ledermedt, pár pillanatra csak szemei rendelkeztek a mobilitás kvótájával. Míg ő állt, előtte szabályos, egyenes vonalban, menetrendszerűen vonulgatott el éppen a gyakorlatra igyekvő néma lánycsoport, akik végig menetelésük irányába szegeztek tekintetüket. Nem néztek rá, de ő egy félmosollyal nyugtázta döntésüket.

Elnézett jobbra, ahonnan jöttek - ez volt a komfortos régi épület felé: izgó-mozgó aula-lakosok, a barátai kupacban egy asztalnál, gimnazisták lent a nyílt napon, tolongva. Rendben, ez megvan, innen jött akkor. Balra kórházfehéren világított az új szárny, sterilen. Kicsit meg szokott szédülni az ismeretlentől. Mintha felfutottak volna a kilincsek a plafonra, hirtelen egy összezárt téglatestben érezte magát – elképzelte, hogy gyakorlatvezetője a plafonon járva kikecmerreg hozzá, és visszaszólítja a nyüzsgő terembe. Egyszerre borzongott és élénkült meg a kapott időtől. „Idő...” – ízlelgette magában a szót. Olykor nincs is nagyobb luxus az időnél. Kijelentve, hogy nincs, és elnyúlni benne, ha van... Ő most lefelé nyúlt, hogy kiigazítsa laborköpenyét, majd mintha sínen húzná valaki, kigurult a tolóajtó irányába, aztán le a lépcsőn, át az új aulán, hogy az italautomata előtt előkotorja a kártyáját.

Leért, és feltekintett a nagy fém alabástromra, ami ijesztően magasodott vissza rá. Átlátszó, párhuzamos gasztrointesztinális rendszere csak

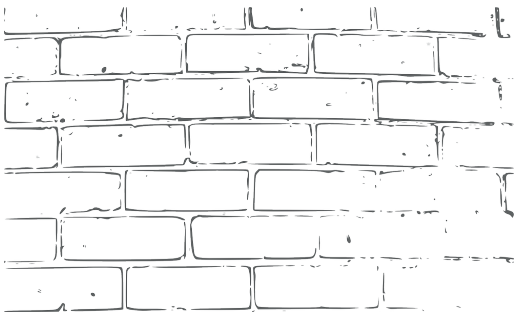
úgy kínálgatta a sebész aspiránsnak „kiműthető” portékáit. Megérezte köpenyének zsebében a vékony plasztikot, de még habozott a vásárlással. Ott ült a reggeli, fáradt köd a fejében, ami megnehezített bármilyen stabil döntési folyamatot. Már szinte játszódot le a walkie-talkiekből szóló automatás, köszörült és közömbös „köszönöm a vásárlást”, de a fémdoboz epikritikus érzetének gondolata kielégítetlenséget hagyott maga után. Múltkor is rosszul lett az előre dobozolt kávétól, miért tegye tönkre a délutánját megint?

Vitte magával a ködöt a fejében, le az Umami étteremig az alsó szintre. A forró, élénkítő ital végre a kezébe került, a meleg radiált át a szabályos pohárgulán, és ő küzdött a borzongás ellen: ujjaitól egészen halántékáig, lábujjpercéig sugározva hatolt az izes érzet - ezt semelyik gyakorlatos órán tartózkodó társa nem élheti át.

Mit csinált, de komolyan? Elszökött kávézni? De hát csak a mosdóig kellett volna elsétálnia, majd paradigmátikusan vissza, a jól bejárat útvonalon. Odagurulni a sínen, visszagurulni a sínen.

Most pedig épp letért a vágányról.

Szabad asztalt nem lelvén, kiállt a napfényre. A sárga térkőről kigyóztak fel a tavaszi hősugarak. Fürdött a szabadságban, fürdött faramuci önteltségében, és mosolygott bele az izzó golyóbisba. Ahogy a napgömb és a szabadság meleg érintése cirógatta, bűnös gondolatok futottak át fején: nem akaródzott visszatérni a társai közé. Végre újra annak a kislánynak érezhette magát, aki az iskolából hiányozva betegség-szabadságán vizsgálta a rohanó világot. Az a zsongó-bongó érzés, a megváltás, mikor tudta, ő már nem a bolygó-rutin része, hanem a kívülről teremtő – újra itt van, újra érzi. Vajon ez az ölelő kinti szellő, ami fellibbent és megemel, vagy a tenni akarás pulzáló kohója? A meleg levegő most az égbe szállítja őt.

A gyöngyödző érzet egyre inkább eszkalálódott a semmiből. Gyarapodott, hiszen a lélek táplálta. Észszerű (szemeszter elején gondosan meghúzott) határokat provokált, majd tarthatatlanná vált, a kávéspohár nem sokkal később kiborult és vizesésként hullt alá. A forró ital perzelően beleitta magát a térkő vályulataiba, amaz pedig színeket váltott, a felcsapó gőz körülzsongva a teremtést, még jobban elválasztotta őt az épített környezettől. Csodás varázslat lett úrrá rajta. A gőzbuborék is felkapta, és a súlytalanságig megszabadult testet kecsesen ringva emelte a magasba, az épületek teteje felé. Távolodva a biztonságos talajtól látta, hogy az egyetlen ajtajai egyszerre nyílnak, s fehérbe burkolt törpék szöknek ki rajtuk, sodródva egymásnak, mint az elvágott fűzér gyöngyszemei a padlón. Vakon vándoroltak a szisztémában. Miért nem néztek az ég felé?

Úgy érezte, repülésének most már semmi sem szabhat határt. Fent járt a magasban, és senki le nem szedhette onnan. Lélegzeteivel libbent egyre fentebb és fentebb. Feltáruhtak most az első, majd a második, harmadik emeleti irodák és laborok, bennük a szorgos törpék izegtek-mozogtak. Kicsit lelassított az ablak előtt, hogy szemlélődhessen. Mintha egy rejtett, önműködő modellvilágot pillantott volna meg az üvegfal alatt. Megállt az opálos ablaksor előtt, és elemzően konstatált.

Több törpéscke is felbukkant a túloldalon. Az egyik, aki köpenyt viselt, Petri-csészékkel végzett zsonglórmutatványokat, káprázatos pontossággal, mintha nem is műanyagból vagy üvegből, hanem porcelánból lennének az edények. Szórakoztatva az előtte álló törpét, az a gyakorlatot helyesen bólogatva nyugtázta. A szalagfüggöny mögül kettő másik törpe sziluettje is mutatkozott. Úgy látszott, azon versenyeztek, ki tud a leggyorsabban, minél több pipettahegyet „felcsipkedni” a közös dobozból. Gurultak szanaszét a pontatlanság miatt elvé-

tett műanyag kupolák, hátrébb a sarkokban már halmokban állt a kidobott erőfeszítés. Még éppen látta az üvegtekintetű seprő-mosó-törpét belépni az ajtón, aki három használatlan pipettahegygel teli zsákokat húzva maga után, a negyediket gondtalanul feldobta a vállára. Szúrta a hátát az igazságtalanság.

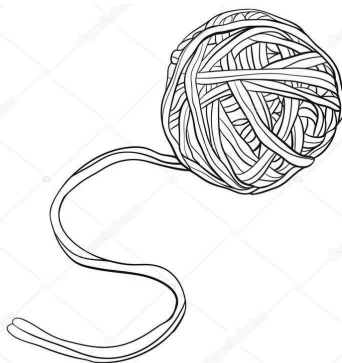
A következő ablak mögött egy tanterem berendezéseinek körvonalai rajzolódtak ki. Kissé tovább figyelve a termet feltűnt, hogy a benti csendéletből olykor alakot öltött egy-egy fej-moccantás, tollpattintás; a lélegző mellkasok ütemes tágulása jelezte, hogy a 11-es csoport csendben, nyugalomban nézelődik. A rezzenéstelennek hitt millió erős kontrasztot alkotott egy sétáló alakkal.

Úgy mászkált ez a lény a padok között, mint egy vadászó nagymadár. Ő volt az egyetlen, aki nem ült. Hófehér köpenye szelíden lobbant utána, mikor megindult. Ebben az elkapott pillanatban láthatta az ablak előtt lebegő leányzó, hogy zsebében mindenféle játékos eszközt tart: csipeszeket és filceket, színes kesztyűket és hangvillát, meg egy vajszínű fonálgombolyagot. Ezt jobban megfigyelte, és feltűnt neki valami: a zsebre dugott kézre indaként csavarodott a gombolyagból kiinduló fonáltkervény. Nem kellett sokat várnia, a leány látta, ahogy a járás közben ez a kéz megindul, és kihúzza a fonalat. Meglendítve a fáradt kart, a gombolyag balisztikusan megindult a levegőben egy meredő, bamba arc felé.

Mindeközben elkurjantotta kérdését: milyen érzéskvalitás a fájdalom?

Szinte széthasította a petyhüdt csendet.

A kiszemelt diákról úgy pattant vissza a gomolyag, mint falról a gumilabda. Pár lépés után a labda hajítója megtorpant a kistörpe előtt, majd mivel az nem reagált sem a repülő gomoly-

lyagra, sem a kérdésre, lehajolt, és állát megragadva maga felé fordította annak fejét. Nézték egymást, a tanító szemei élénken körbepásztázták a nebulót. Vártak, mindketten. Majd a nagytörpe leeresztette mellső végtagjait, mert nem lehetett tovább várni. Akkor aztán gyorsan elfordult, szaladt a következő kistörpéhez, vállát rázogatta erőszakosan, de az se felelt. Ezzel a lendülettel a táblához futott, de meg kellett tántorodnia, mert a kétségbeeséstől elvesztette egyensúlyát. Pánikkal telten lekönyökölt a padra, szemében vihar tombolt, de szemfedői takarták az égi jelenséget diákjai elől. Két pillanatra múlva már a táblára kanyarintotta a helyes megfejtés levezetését, mintha semmi abszurd nem történt volna; ezt kellett tennie.

Olyan gyorsan történt mindez, hogy az ablak előtt szemlélődő lánynak ideje sem volt felfogni. Hol van már a reggeli kávétól, hol van már attól az átlagos órától? Úgy felrázná a többieket a bódulatból: „hahó, ébresztő, merre vagytok, miért nem válaszoltok...?!”

Megint feje tetejére állt a tér, mint indulásakor, és spirál alakban gyűrődött egy pont körül: az elszabadult gomolyag fonala domborodott ott, ahol a gyakorlatos teremnek vége lett, és a jól ismert ajtó vette át a helyét.

Érezte, hogy utána kell mennie. Átréselve magát az ablakon, megtalálta az ajtót – azt, amelyiken kilépett a zajos gyakorlatról, és amely alatt most a rejtélyes fonál kígyózott át. Követte a nyeszlett nyomot, át a régi aulán, nézve ahogy a barátai már nem is a barátai voltak, csak megkövült szobrok az asztaloknál. Nem nézett már rá senki azzal a fiatalos tekintettel – kiégett, megdermedt szemeket látott maga körül. Nem mert többet felpillantani a földről, inkább belemerült a fonál követésébe.

Addig-addig szaladt a vékony madzag után, míg az követhetlenné nem vált a talajon. Egyszer csak egy horizontális, vékonyka nyílást fűrt át a padló felett. Fehér fény pislákol a minden oldalról fenyőbarna téglatestekkel körülvett lyuk körül – ajtó előtt állt, ami nemes, daliás őrkatonaként vigyázta a dékáni tanácstermet. Az őrkatonára féltrelépett, az ajtó megadta magát a lány mozdulatára, és nyikorogva festette fel a bent látványt: a fényes szobában precízen körberendezett masszív faasztalok és székek emelkedtek ki a márvány padlóból. Ezeket az ülőhelyeket öltönyös és kosztümös alakok foglalták el, tekintetük egy irányba szegeződött,

és diskuráltak. Valami furcsa és földöntúli érzet lebegett az úri territóriumban, a megfeszült halk alapmorajban a pissztes is ordítássá nőtte ki magát. A lány – a gombolyagot menet közben feltekergetve – lépett be ebbe a megmagyarázhatatlanul rigid térbe. Körül kellett néznie a tágas teremben. Óvatosan lépkedett a merevedett bábuk felé, hogy lássa arcukat. A hozzá legközelebb helyet foglaló egy sötét hajú, idősebb professzor volt, akit ismert. Tudta róla, hogy a munka úgy rátelepedett, mint fátyol a menyasszonyra – amaz helyett ezzel kötötte össze életét. De nem látta még így, ilyen sebzett tekintettel.

Most is fátyol alól nézett ki. Egy rejtélyes anyag behálózta arcát: fehéres gombyszerű fonátelepek hálózata alól próbálkozott a kifejező érveléssel. Úgy tűnt, néhány álláspontnál a fonárendszer össze-összehúzódott, elterelve a hang keletkezését egy másik szóvá. Így beszélt a professzor, míg látóterébe nem toppant a szemlélődő diák. Megállt egy pillanatra beszédében, de egy minutum se telt bele, újra felvette a fonalat a tanácskozás menetével. Őlében egy szabályosan szétszaggatott füzet lapjai heverték, mint az elszáradt fűszálak, egymásra hervadva. A lány felfedezte saját kézírását.

Zavarában most egy másik öltönyösre siklott át a pásztázó tekintet. Őt is behálózta az ismeretlen fonál. Szónokolt és prédikált, formálta a szavakat; félő volt, hogy artikulációja a szabad akarattal csak egy csökevényesedett rangját viselte. Kravátlíja szoros markolatot talált izzadt bőrén, nem eresztette, nem engedte szabadon gondolkodni. Örökölt, vintage nyakbavaló volt ez – olyasfajta pufi, szélesebb fazonú, aminek háromszögletű végét előszeretettel pödörgették a nők a '20-as évek táncparkettein. A gondoskodó feminin kéz érintése helyett a lány a háromszögletű végből striatálisan összeszedődő, majd a márványpadlón folytatódó fonadékot pillantott meg, amely több másik, ugyanilyen fonállal alkotott egy hálót. A terem vége felé konvergált a hálózat. Felkalandozott a portréfestményekre, a székekre, lebegett a meleget fűvő fűtőtestek felett, mintha már évtizedek óta itt lett volna. Mintha

a professzorok is tizenévek óta ülnének itt és beszélgetnének ezen az összejövetelen, ugyanarról...

Ekkor valami hátul megmoccan a kosztümös fejek felett. A leány belépett a körberendezett asztalok által alkotott kör középpontjába, óvatosan kikerülve a fonalakat. A mozgás felé kapta fejét, a hátsó szegletbe tekintett, de csak árnyékos vetülést szemlél, nem látott alakot. Körbefordult az asztalok körül, végignézett a meglepetéstől lemerevedett akadémikusokon. Ismerős arcokat látott, sokak közülük tanították is őt. Megrendült a szíve, amikor látta a reá viszanéző, tükörszta, de elveszett szempárokat. Mondani szerettek volna valamit. Mondani a némaságot, mondani a rezignációt, mondani azt, hogy miért nem szálltak szembe. De mivel?

Hátul a rejtélyes mozgás egyre erősebbnek hatott, ahogy a rezzenéstelenség megülte a termet. Meg kellett szakítania a szemkontaktust, hogy feltérképezze a nesz forrását. Most már teljes figyelemmel követelte az izgó-mozgó árnyék leleplezést, a terem vége felé fordulva várta a titokzatos mozdulatok gazdájának megjelenését. Már nem lepte be fejét az a reggeli köd, amivel elindult. Már rég hátrahagyta a diákok mindennapos problémáit, a mellkast szorongató időtlen időhiányt és a kimerültséget. Egy öltönyös halkán felnyögött hátul, és halk, csámcsogó hangocská szűrte át a levegőt. A zörejt testet öltött, és az ülő ember mögül előmászott az állat. Kattogó, kecses végtagjait egymás után pakolta az anyapók, így közeledett a diák felé. Az erős háló palástként követte őt, amíg leereszkedett. Hatalmas tekintélye lehetett, mert ahogy haladt előre, az útban lévő emberi lábak mind továbbúntek, helyet hagyva a fenségnek. A lány először hátrált pár lépést, de aztán megtorpant. Tekintete már egy síkban volt az arany hálószővő pókéval, noha annak gombszeméi helyett élettelen kamerák néztek vissza rá.

Rájött, hogy az a gombolyag, amit kezében szorongat, a pók összeszövött fonalait gömbölyíti. Szemben álltak, s két végét tartották a hálózatnak. A Dolgozók ura, ahogy kívánta, úgy mozgott a rendszerre az egész felségterületen. **Behatolt az összes helyiségbe, a tanórákra; fogta a nagytörpéket, a nagytörpék meg fogták a kistörpéket. Hogyan is küzdhettek volna ellene, ha egy rántással csend lehetett a viharból?**

A lány nehezülő lélegzetei gönyítették és rogyasztották a vállait, a nagy teher rátelepedett

a felsőtestére, és a fonalak egyre közeledtek felé. Látta a közeledő szürkéséget. A pók már-már köpenyt készített neki a sűrű nyákból a nyakra, fakultak a színek, és újra köd kezdett települni az elméjére.

A gondolat ekkor felbukkant és a szó megszökött.

„Cselekedni kell. Teremteni. Harcolni!”

Lenézett a fonálra, majd fel a pókra. Tartva szemével a kapcsolatot a hatalmassal, keze az öngyújtóhoz ért a zsebében. Hirtelen fellobbant a fonál, ő pedig kiszabadult a markoló ártalom alól, és vissza se nézve az akadémiai körre, meglódukt a fenyőajtó felé. Már önnön maga égett - kezeiben égett a vágy, égett a tűz, lángba borult az elméje, és újra szikrákat csiholt a rég elveszett teremtoi akarát. Táncolt, mert szentül hitte: egy új, boldogabb világot hozhat el az embereknek. Prométheusz ajándékát továbbadta az aulában a szobroknak is, akik vele együtt lélegeztek fel az oldódó béklyók alól, és immár nyugodtan, nevetve folytatták a tanulást asztalaiknál.

Majd végigfutott az épületen: mindenből, amihez nyúlt, tűz ütött ki - égett a gesztenyefa, a biciklitároló, égtek a cigizős padok a járdakövekkel együtt, lángba borultak az intézetek, és tüzesen sugárzott ő is – *Ő volt az, aki kijelentette: nem akar meghalni szikrával a szívében. Így hát maga lett a tűz.*

Debate Club

Mi a Debate Club?

Kata: A Debate Club (alias "Vitaklub", "Debate Society", "Debate Union") általában egy olyan közösséget jelöl, amely a vitázásra, mint eszközre helyezi működésének alapjait. A vitát nem érzelmek által vezérelt, szélsőséges kommunikációs formaként használjuk, hanem lehetőségként az ötletek megosztására és a kiállás fejlesztésére. A POTE Debate Club keretein belül egy-egy ilyen vezérelt vita alkalmával tulajdonképpen lehetőség nyílik saját magunk (és belső véleményünk) megismerésére is.

Roki: Igen, illetve egy közösség, ahova azért gyűlnek össze az emberek, hogy vitakészségüket pallérozhassák, illetve egyéb, a verbalitáshoz köthető készségeiket fejlesszék. Elsősorban a vitára, mint eszközre fókuszálunk, de persze közben nagyon fontos, hogy a társadalmunkat/generációnkat/szakmánkat érintő kérdésekkel is tudunk foglalkozni, azokat minél szélesebb spektrumon megvizsgálni.

Bulcsú: Számomra a Vitaklub mindig is a közösség-kovácsolásról szólt, arról, hogy egy valódi, biztonságos közeget hozunk létre, ahol mindenki el tudja mondani a saját véleményét, és arra megfelelő reakciókat kap.

Mikor volt az első vitaalkalom?

Eszter: A 22/23-as tanév szeptemberében ültünk össze először a megálmodott vitázós keretrendszer kipróbálni. Ez az első, őszi félév arra szolgált, hogy kitaláljuk a tervezett struktúrát - az alkalmak ideális gyakoriságát, a moderálás kereteit, vitastílusokat, témákat, és mindezek fogadtatását.

Roki: Ez volt a pilot verzió, úgy indultunk a múlt szemeszterben, hogy kipróbáljuk magunkat a moderátori szerepben, illetve megnézzük, hogy hogyan is fog működni a klub.

Kinek az ötlete volt a Debate Club létrehozása?

Roki: Mi négyen találtuk ki. Külön-külön beszélünk már erről, mert mind szeretünk vitázni, de nem volt platform, amin profibb keretek között kamatoztathattuk volna ezen ambícióink.

Eszter: Négyen találtunk egymásra a vitaklub megalakításának ötletével. Kis alapítócsapatunkban a vitázás képzeletbeli skáláján az intenzív, egymás szavába vágós asztalt-körülülős vitaközvetítől a hivatalos vitaversenyen való tapasztalásig sok élmény megjelent - ennek megfelelően rajzolódott ki az igény is, hogy együttes erővel szervezzünk állandó színteret az orvosiok életében a vitának.

Bulcsú: Egy vitaklub ötlete mindegyikünkben megfordult már előtte is, Roki fogta össze az első megbeszélésünket.

Miért gondoltátok, hogy szüksége van az egyetemnek egy ilyen közösségre?

Eszter: A hatalmas szaktudás és klinikai tapasztalás mellett vannak olyan kvalitások - ilyenek a vitakészségek -, melyek a gyakorlatokon elsősorban csak a rejtett kurrikulumban tudnak

kibontakozni (tehát nem a számonkért tananyagban, hanem az oktatók attitűdjében, a működés megfigyelésében, stb.). Meglátásunk szerint ezek mégis képviselnek olyan komoly súlyt az orvosi hivatás gyakorlása során, hogy érdemes legyen deklaráltan köréjük szervezni egy csoportot.

Roki: A PTE egy nagyszerű egyetem. Különösen az orvosi karon hatalmas szaktudás és tapasztalat gyűlik össze az évek során. Viszont vannak olyan kvalitások, amit az oktatók nem tudnak biztosítani számunkra, mert peer-to-peer interakción alapulnak. A vita pont egy ilyen terület. Egyébként nem tudjuk, hogy szükség van-e rá, de úgy tűnik, kereslet akad.

Kata: Kereslet abszolút van! Az is megmutatkozik, hogy szükség is - hiszen a vitaalkalmak témái az orvosi etika, orvosi szociológia tantárgyak szerves részét képezik. Amit nem sikerül az órákon megbeszélni, az itt megtárgyalható, minden ítélet nélkül. Jobban figyelünk az elhangzottakra és gondolatokat csíholunk egymásban. Kaptunk már olyan visszajelzéseket is, amik az "aha-élményt" támasztják alá: nem egyszer volt, hogy a vitáest után másik véleményre tértek át a résztvevők, egyszerűen azért, mert itt hallottak először a sajátjuktól eltérő, reformáló gondolatokról.

Milyen fő témái, kérdései vannak egy-egy vitának?

Roki: Nincsenek fő csapásirányok, nem tematizálunk semmi mentén, csak a vitára fókuszálunk. Téma persze kell, ami a vita tárgyát képezi, ez a „tej vagy müzli kerüljön-e először a tálba” témától az abortusz- és eutanázia-vitáig egy nagyon széles skálán mozog. Igyekszünk a szakmát érintő etikai/filozófiai kérdésekről beszélni, enniben megváltoztatnám a fenti állítást.

Eszter: Roki, a korigált állásponttal tudok teljesen egyetérteni! A vitákon szeretnénk a hétköznapijainkat vagy a jövőnket érintő, medikusléttel és orvoslással összefüggő kérdéseket terítékre tenni.

Mennyien jönnek el egy-egy eseményre? Elégedettek vagytok a létszámmal?

Kata: A tesztidőszakra nem határoztunk meg maximális résztvevői létszámot, de szerettünk volna minél kisebb, ugyanakkor proaktívan működő csoporttal dolgozni. Ebben az időperiódusban tapasztaltuk ki azt, hány fővel tudjuk megvalósítani a kitűzött célt úgy, hogy mindenki kényelmesen szót kapjon. Elégedettebbek nem is lehetnénk a jelentkezők számával, épp a múltkor értük el a 18 fős küszöböt.

Roki: Nem industrialis a működésünk, egy szellemi műhely vagyunk, így ha csak két ember is van, az már egy jó lehetőség egy velős vitára.

Bulcsú: Nagy átlagban 8-12 vitázó jelentkezik rajtunk kívül egy egy hivatalos, formális alkalomra, míg az informális vitaalkalmakon - melyek egy kötetlen beszélgetést biztosítanak akár egy sör mellett - 4-5 emberre számítunk kéthetente. Részemről teljesen elégedett vagyok a létszámmal, hiszen szerintem még mi, szervezők sem állunk készen nagyságrendekkel nagyobb esemény létrehozására, illetve levezénylésére. Természetesen, ahogy mi is rázódunk bele ebbe a szerepbe, és érik meg a Klub, annál inkább szeretnénk több jelentkezőnek megnyitni a részvétel, vagy akár a hallgatás lehetőségét.

Kata: Igen, folyamatos öntrenírozás alatt vagyunk, hogy biztosítsuk még több lelkes jelentkező részvételi lehetőségét a Vitaklubon!

Kinek ajánljátok a Vitaklubot? Kik kerülhetnek be ebbe a körbe?

Roki: Bárkinek, aki szeretné fejleszteni a már fent említett kvalitásokat. Bekerülni nem nehéz, de mint bármilyen fejlődéshez, ide is kirartás kell és elszántság.

Eszter: Várunk szeretettel mindenkit, aki szívesen és magabiztosan ad hangot a véleményének, és azok is, akiknek ez nehezebben megy, de fejlődnének ebben egy támogató környezetben. Ahogy Kata is mondta, mi is még tanulófázisban vagyunk moderátorként, a csapat alakítóiként, így egy izgalmas projekt növekedő fázisába csatlakozhat be, akiben motoszkál a gondolat, hogy csatlakozzon hozzánk.

Bulcsú: Egy szóval: MINDENKINEK, bővebben kifejtve mindenkinek, aki szeretné fejleszteni a vitakészségeit, illetve az alap kommunikációs skilljeit, és nem fél megosztani véleményét. A Vitaklubba nincsen felvételi jelentkezés, a Facebook-on meghirdetjük az eseményünket, ahol egy űrlap kitöltésével lehet jelentkezni az adott heti alkalomra.

Vannak jövőbeli terveitek?

Kata: Úgy indultunk neki az egésznek, hogy lesz, ami lesz. Természetesen vízióink voltak, mit lehetne csinálni ebben az egy és fél órában, de elsődleges mindig is a jóéretet volt. Nem titkolt szándékunk egyetemi oktatókat, ill. különleges szereplőket is bevonni néhány alkalomra. Egyébként felvettük a kapcsolatot budapesti

debate szervezetekkel, épp a hétvégén hívtak minket egy bécsi vitaversenyre. Nem kizárt, hogy a jövőben jelentkezzünk egy-egy ilyen megmérettetésre, de egyelőre nem állunk készen, ehhez több erőforrás kell.

Bulcsú: Vannak.

Milyen gyakorisággal rendeztek Vitaklubokat?

Eszter: Vitaalkalmainkat kéthetente szervezzük, a köztes heteken pedig kötetlen csapatépítéssel készülünk a résztvevőknek. Utolsó alkalmunk a 10. héten szokott lenni, hogy megelőzzük az interferálást a vizsgaidőszak közeledtével a növekvő mennyiségű tanulóssal.

Mit tesztek azért, hogy a Debate ne váljon 12 héten át monotonná?

Roki: Van egy íve az egész szemeszternek. Ezt minden félév elején kidolgozzuk és közben tartjuk hozzá magunkat. A vitázásnak rengeteg módja van, és elég nagy teret hagy a kreativitásnak is ez a műfaj, így mindig meg lehet kicsit borsozni a disputálást.

Hogyan vehetik fel az érdeklődők a kapcsolatot veletek?

Eszter: Van Instagram-, ill. Facebook-oldalunk is, ezeken a platformokon fel tudjátok venni velünk a kapcsolatot, ha érdeklőtök, és mi ennek ráadásul még örülni is fogunk.

Egy felettébb ihlető gondolat

Ezt még akár meg is lehetne írni, mondtam Neked, Te meg csak forgattad a szemed, de nem azzal a gondterhelt arccoddal, hanem inkább olyan megkönnyebbült hangulatot árasztó szemekkel, amiket csak akkor láttalak viselni, mikor épp álmosodtál, vagy ha ittál már annyit, hogy picit el tudtad felejteni az apró, egyszobás kis apartman eme szűk koponya komor falai mögött lappangó mélységét.

Én is úgy szeretnék írni, annyi minden van bennem, amit kiadhatnék magamból, de valahogy sosem alakul úgy, ahogy az nekem tetszene, panaszkodsz éppen egy olyan ember szavaival, aki mintha követné a beszélgetés fonalát, pedig annyi ötletem lenne, talán elméd egy szabadra engedett része most épp itt van és velem beszélget, míg figyelmed nagyobbik hányada a kezekben szorongatott mécses körül kering, ahogy mi is egymás körül, a Hold a Föld körül, és a Világmindenség is ezt teszi valami mélyebb, valami türelmes, csendes súly körül, amiről itt és most persze nem beszélhetünk.

Majd használok a cipőfűzőmet, mondtam hirtelen felindulásból, pedig józanabb voltam, mint a Nap, de mindegy, nekem nincs szükségem semmire, hogy kipótoljon, ha hülyeségeket akarnék beszélni, hogy megoldja a nyelvem, ha a szád felé közelítenék vele, én csak kimondom, én csak átkarolok, persze félek a következményektől, ki ne félne, mégis csak beszélek, élvezve az érzést, ahogy megszülöm a szót, és a gondolatot is, amivé olyan hamar felnő majd. Én másfajta élvezetek keresésével teljesítem ki önmagam, mert bizony mindezt csináljuk, te a száguldó gondolataidat akarod csillapítani, én a száguldó gondolataimat akarom felgyorsítani, mindenkinek megvan a maga kis pirulája vagy emlékszagú fiolája-flaskája, amiből az őt teljessé tevő ambróziát magához veheti – amikor ezt a vonzódást egy teljesebb önmagunk felé a szerelemhez hasonlítottam, te újra csak sóhajtottál egyet, és komisz vigyorral megint megégetted az ujjadat.

Gyűjtsuk meg a végét és akkor azt be tudod lógatni, dobtam fel az ötletet hanyagol, de nem lelkesedsz érte, pedig nem is igazi ötlet, inkább csak egy arra irányuló próbálkozás, hogy újra ködös szemeidben megvillanó tompa szentjánosbogarakat láthassak a már meggyújtott két másik epres-vaníliás gyertyaláng fényében. Az utolsó egy mély, szűk szájú csésze alján lapul, a szívecskés öngyújtó újra és újra lerágott körmeidbe mar, ahogy próbálsz kezdeni valamit a viaszba temetett gondolatainkkal, ezekkel az elhadart, csapongó, verőfényes napsütésben a réten magunkba foltott szavakkal, ahogy ülünk, kényelmetlen törökülésben ülünk, a térdünk meg egyre csak pirosodik.

De én már felhúztam
a cipőmet, már láttam a mosolyo-
dat, már megízleltem a szavaidból áradó
benzines aromát, a gondolataid közé befurako-
dott alkohol mámorát.

A zéró kólámmal kezemben – hiszen kalóriákra sincs szükségem
a boldogsághoz, csupán monoton felfejtette hús- és tudásanyagból
áll az életem – elballagok a fallal még csak el sem választott konyhába,
és a hátamra kapom a tankönyvek, laptop, edzőcipő, dezodor, félig meg-
evett szendvics lezuhanta táskát, felkarolom azokat a szavakat is, amiket nem
tudtam itt hagyni Neked, majd keresnem kell valaki mást, valaki másokat, akiknél
lecsapolhatom, különben a fejem egyre csak duzzad és duzzad majd, és végül
az agyam a lehetetlen menekülést önmaga elől az általad a szívembe vajt lyukon
keresztül fogja megkísérelni.

Majd félúton elakad, kudarcot vall a kettőnk közti térbe tervezett expedíció, én pedig
veszek egy nagy, utolsó levegőt, a szívem dobban pár szelidet búcsúzóul, ereim tartása
megroggyan, ahogy összeesem halkán, egyetlen nyikkanás nélkül, égett végű, mégis gyer-
tyaláng iránt sóvárgó sodrott cipőfűzővé válok majd, és ahogy a szűk peremű, mély mécses
fenekére esek, csak remélhetem, hogy ott ülsz majd a komor, zárt falak között, hogy nem
törhet össze a fogatlan semmi, a kopott viaszdombokon elterülő koszolt hamutenger.

Hiszen van ott számomra valami, kell ott lennie, görcsös emlékek egy szebb ragyogásról,
úgyhogy engem csak ne félt, lesz majd mi felé zuhannom, van még mit elérnem és mire
vagyódnom, émelyítő szabadesésemben soha el nem érhető szökési sebesség, ez maradsz
nekem.

Borsos Péter
2023. 03. 15.

Dungeons & Dragons: Betyárbecsület

Filmajánló

Mostanában a fantasy filmek szinte már kimentek a divatból, sok esetben inkább alacsonyabb költségvetésű sorozatokat készítenek filmek helyett, azonban a nemrég megjelent Dungeons & Dragons: Betyárbecsület egy méltó adaptációja a sokak által szeretett játéknak. A 2000-es évek elején ugyan már készült a történetből egy filmadaptáció, ami csúfos bukást szenvedett, de szerencsére idén megérkezett egy új változat, ami kenterbe veri a régit és sok mostani lapos fantasy filmet is.

Egy sármos tolvaj és különk kalandorokból álló bandája nagyszabású akciót terveznek egy elvesztett ereklye megszerzéséért, de a dolgok veszélyesen kisiklanak, amikor a rossz emberekkel húznak ujjat...

Chris Pine látható a bárd Edgin Darvis szerepében. Barbár társával, Holga Kilgore-ral (Michelle Rodriguez) a történet elején egy balul elsült tolvajlasi kísérlet következtében a Jeges Szelek Völgyében egy börtöntoronyban sínylődnek. Két év után sikerül kiszabadulniuk egy bizonyos bíró segítségével. Ezek után Téltelen városába érkeznek, ahol korábbi tetteistársuk, Forge Fitzwilliam (Hugh Grant) a város ura - és többek között Edgin lányának, Kirának (Chloe Coleman) az önjelölt gyámja is egyben.

Azonban kiderül, hogy az utolsó közös tolvajlás nem véletlenül csődölt be, s hogy hű társuknak hitt Forge nem az, akinek gondolták. Sőt, az elmúlt két évet sikeresen azzal töltötte, hogy Kirát saját apja ellen fordítsa különböző hazugságokkal és féligazságokkal. Edginéknek menekülniük kell Téltelenből, de Edgin nem akarja hátrahagyni egyetlen lányát, s emiatt összeverbuvál egy csapatot (a mágus Simont (Justice Smith), a druida Doricot (Sophia Lillis), illetve a paladin Xenket (Regé-Jean Page)), akiknek segítségével mind Kirát, mind a két évvel korábbi zsákmányt (egy feltámasztáshoz használható ereklyét) visszaszerezhetnék Forge-tól. A helyzetet nehezíti Forge tanácsosa, a titokzatos és nagyhatalmú varázslónő, Sofina (Daisy Head) jelenléte, akit saját motivációk is hajtanak.

A film készítői gyönyörű tájakra kalauzolnak el, csodás a film képi világa. Faerűn kontinense teljesen organikusnak hat: egy olyan fantáziavilág ez, ahol a főszereplőink mellett látható karakterek csupán mindennapjaikkal vannak elfoglalva.

Remekül koreografált akciójeleneteknek lehetünk szemtanúi, s a CGI terén sem csalódhatunk, nagyon jól néznek ki a filmben a szörnyek, a fantasy városok és a varázslat is.

A történet tele van humorbonbokkal, szóval ha még nem is ismered a világot, még akkor is megéri megnézni, mivel nagyon szórakoztató. Eredeti ríposztokkal és szöviccekkel tűzdelték a filmet a forgatókönyv írói, melyek hangos kacagásra készíthetnek.

A rendező páros John Francis Daley és Jonathan Goldstein remekül dolgozták át a játékot és a könyveket.

Ráadásul a film egy egész kerek történetként is megállja a helyét, a végén nincsenek a stáblista után kis filmek, amik próbálnak felcsigázni, hogy nézd meg a következő részt. A film bízik annyira magában és eleget is ad hozzá, hogy azt kívánd, legyen még további része.

Plusz év(ek) az egyetemen, avagy

Mihez lehet kezdeni a csúszó félévekben?

A csúszás/halasztás nem túl ritka esemény egy orvosi egyetemen, hiszen nemcsak a hallgatók agyi kapacitása és befogadóképessége kerül tesztelésre a tanulmányok során, hanem a terhelhetőségük is, különösen a mentális terhelhetőség. Ez ugyanis az a tényező, ami meghatározó a mindennapokban, legyen szó akár bonyolult klinikai esetek megoldásáról, egy bukkott vizsga kudarcának feldolgozásáról, vagy akár a rossz hír közléséről.

Mivel mindannyian mások vagyunk és az agyunk is másképpen van „huzalozva”, különböző módokon dolgozunk fel egy-egy sikertelen szituációt. Van, aki könnyebben veszi az akadályokat és vészeli át a nehéz, megpróbáltatásokkal teli időszakokat, viszont a legtöbbünket valamilyen formában és mélységben megérintenek ezek az események.

Éppen ezért a plusz évet vagy éveket is teljesen máshogyan értékelheti a hallgató. A kudarc érzése mindenképpen az elsők között jelentkezik, hiszen kiszakadást jelent a régi, megszokott környezetből és a barátoktól, csoporttól, évfolyamtól való leszakadás sem elhanyagolható tényezők, különösen akkor, ha szoros kapcsolatot alakult ki a társakkal. Azonban egy okos, ügyes orvostanhallgató akár ebből a hirtelen jött szünetből előnyt is kovácsolhat és rájöhet, hogy valójában a csúszás az egyik leghasznosabb dolog, ami történhet vele.

Mielőtt viszont nekilátnánk a szabad félévek tartalmas és produktív kitöltésének a kötelező tárgyak teljesítése mellett, mindenképpen célszerű a kreditek és az átlagok gondos átszámolása annak érdekében, hogy államilag támogatott képzésformán maradhassunk. Ehhez legalább 36 teljesített kreditre lesz szükség 2 egymást követő, aktív félévben, valamint 3,00-t meghaladó súlyozott tanulmányi átlagra. Ha ezek a feltételek teljesülnek, akkor vágjunk is

bele, lássuk a listát!

1. Egészségügyben való munkavállalás

Bár elég banálisnak tűnhet egy ilyen tanács-csal előállni orvostanhallgató és leendő egészségügyben dolgozó társaknak, mégsem lehet eléggé hangsúlyozni a jelentőségét. A klinikai készségek látványos fejlődése mellett klinikai szemléletet, gondolkodásmódot is elkezdhet kialakítani vagy éppen továbbfejleszteni a hallgató, ami igazán hasznos tud lenni a későbbiekre való tekintettel.

Nemcsak a tananyag megértésében, hanem annak elmélyítésében, az összefüggések pontosabb átlátásában is segítséget nyújthat – hiszen a való életben, testközelből látjuk a beavatkozásokat, nem pedig a tankönyvek lapjain.

Segédápolóként az adott osztály napi rutinjába nyerhetünk betekintést, mindeközben olyan hasznos készségeket tanulunk és ismétlünk, mint a vérvétel, branülszúrás, vércukormérés, EKG készítés. Eleinte ismeretlennek hathat a terep, fel kell venni a ritmust, ami nem mindig a legkönnyebb feladat, s néha talán még úgy is érezhetjük, hogy nem fogjuk tudni megállni a helyünket ebben a helyzetben. Majd egyszer csak a betegek közötti mindennapos sürgés-forgás közben azt fogjuk észre-

gyenes, a Profexért fizetni kell. A jó hír viszont az, hogy ha 2018 után ez az első nyelvvizsga, amin a hallgató részt vesz és sikeresen veszi az akadályokat, akkor az árát megtéríti a Magyar Államkincstár és rövid időn belül folyósítja az összeget. A megfelelő formanyomtatvány kitöltésével, a nyelvvizsga befizetését igazoló dokumentum és a bizonyítvány csatolásával az Ügyfélkapu rendszerén keresztül lehet az igénylést leadni. Fontos, hogy ez csak abban az esetben vehető igénybe, ha a nyelvvizsga "komplex" formában sikerül – mind az írásbeli, mind a szóbeli részt abszolválni kell. Ha valaki részletekben teszi le a vizsgát (tehát pl. először az írásbelit, majd a szóbelit próbálja meg), ő is jogosult lesz a díj visszatérítésére, ebben az esetben azonban fontos, hogy kevesebb, mint 1 évnek kell eltelnie a két részvizsga között. A támogatási kérelmet 1 éven belül lehet előterjeszteni a bizonyítvány kiállításának napjától számítva, részvizsgák esetén pedig a második részvizsga bizonyítvány kiállításának napjától.

Ha a papírokat nem vesszük figyelembe, akkor is elmondható, hogy a nyelvtudás és –tanulás olyan érték és haszon, amit nem tudhatunk, mikor fog az előnyünkre válni. Az egyetemen is már adottak többek között lehetőségek: külföldi csereprogramok, nyári gyakorlatok, s nem utolsósorban a külföldi hallgatók felé való nyitással olyan nemzetközi kapcsolatokat létesíthetünk, melyre nem biztos, hogy ilyen formában későbbi életünk során alkalom adódik.

3. TDK munka megkezdése és a Dékáni Pályamunka

Adja magát a situáció: aki több időt kényyszerül eltölteni az egyetemen, több időt is nyer arra, hogy a hozzá legjobban illő szakágra ráleljen. Több idő lesz felkutatni a számára ideális és szimpatikus témavezetőt, nem utolsósorban pedig a megfelelő szakdolgozatot vagy éppen tudományos diákköri témát. Éppen ezért érdemes korán elindítani a keresést ez ügyben, hiszen a minél korábban elkezdett munka annál több anyaggal tud szolgálni, valamint, ha mégsem találjuk meg a számításunkat az adott intézetnél/klinikánál, akkor tudunk váltani.

A konferenciái prezentálás által több módon is fejlődünk: megtanuljuk „eladni magunkat”, tudományosan kommunikálni a terveinket és az elért eredményeinket. Azok a tanulók, akik kezdetben egy kisebb közönség előtt szeretnék bemutatni prezentációjukat, lehetőség van az ősszel megrendezett TDK szalonokon való részvétellel, ahol a zsűri ugyanolyan szem-

pontrendszer alapján értékeli, mint a „nagy”, házi TDK konferencián.

Gyakorlatilag a tudományos diákköri tevékenységből csak profitálni lehet: ha az adott illető helyezést ér el az egyetem által szervezett konferencián a szekciójában, akkor mentesül a szakdolgozat védelme alól, valamint a kutatása dékáni pályamunka alapját képezheti. Egy jól megkomponált és elfogadott dékáni pályamunkával pedig már a szakdolgozattal sem kell bajlódni. Ráadásul ösztöndíjak megpályázására is lehetőség nyílik, továbbá az első-második helyezett hallgatók indulási jogot szereznek a két évente tartandó Országos Tudományos Diákköri Konferencián. Azon diákoknak sem szabad csüggedni, akiknek nem jön össze dobogós helyezés egy konferencián, hiszen a kutatás itt is remek szakdolgozat alapanyagul szolgálhat.

4. Új hobbi és szokások kialakítása

Orvostanhallgatókként egy bizonyos idő elteltével érezkelhetjük, hogy csak a tanulás, a tankönyvek és a tananyag körül forognak a mindennapjaink. Annak elkerülése végett, hogy elhatalmasodjon rajtunk a mérhetetlen mennyiségű feladat és ne sodródjunk a kiégettség szélére, érdemes egy olyan tevékenységre rábukkanni, ami feltölt minket. Legyen ez aktív sportolás, olvasás, rajzolás vagy jóga, a lényeg, hogy ki tudjunk szakadni pár pillanatig rohanó, hektikus világunkból. A szürke, hétköznapi tanulásokat ezáltal színesítjük egy olyan elfoglaltsággal, amit szívesen űzünk, így időről időre a tanuláshoz is nagyobb kedvvel fogunk visszatérni, miután előzőleg olyasmivel foglalkoztunk, amit szeretünk.

A Nature 2018. június 8-án publikált „Hogyan tudja egy hobbi a kutatók produktivitását és kreativitását erősíteni?” címmel megjelent cikkében is arról értekeznek, hogy a szabadidős tevékenységek krucialis pontját képezik annak a relaxációnak, ami akár a tudósok esetében a kutatás előremenetelét is megszabja.

5. „Ha boldog akarsz lenni, ne gondolkodj azon, ami jönni fog, vagy ami fölött nincs hatalmad; a jelennel foglalkoz, és azokkal a dolgokkal, amelyekkel változtathatsz.”

Ezzel a Christopher Paolinitől származó kis idézettel zárnam az összefoglalót, köszönöm az elolvasást, kedves Olvasó!

SOROZATAJÁNLÓ

THE NIGHT AGENT

Az *Éjszakai Ügynök* egy politikai thriller, amely *Matthew Quirk* 2012-es, azonos című politikai thrillerén alapul, és egy éjszakai ügynökről szól, aki politikai izgalmakba keveredik. De kit vagy mit takar egy éjszakai ügynök munkája?

Nos, az éjszakai ügynök a sorozatban egy *Peter Sutherland* (*Gabriel Basso*) nevű FBI-ügynök, aki egyszer egy metrószerevényen megmentett rengeteg hétköznapi embert egy bombától. Valamiért a Fehér Ház alagsorában kap íróasztalos feladatokat, adminisztrációt végez, miközben egy segélyvonalas telefon mellett várakozik, amelyet a beépített ügynökök hívhatnak, hogy tudassák a hatalommal, hogy bajban vannak.

Az az átkozott telefon azonban sosem szokott csörögni. Peter lelkiismeretesen végzi az adminisztrációt, de tudja, hogy a szíve mélyén szeretne némi izgalmat - talán még politikai természetűt is.

A szerencse úgy hozza, hogy a város túloldalán egy (szakmai és romantikus) titkosügynök-páros van bajban. Éppen mielőtt az életükért kellene küzdeniük - de csak azután, hogy halljuk őket suttogni egy lehetséges orosz tégláról a Fehér Házban -, elküldik unokahúgukat, *Rose Larkint* (*Luciane Buchanan*) az utca végén lévő telefonhoz, hogy hívja fel ... igen. A telefont! A telefont!

Miközben titkos szerelmes párunkat megölik, az elnök kabinetfőnöke, *Diane Farr* (*Hong Chau*) Petert bízta meg Rose biztonságával. „Ha a Te számodat hívta, ez fontosabb, mint azt el tudnád képzelni!” - mondja. „Teljesen megbízom benned.”

Sok kérdésem lenne ezzel kapcsolatban (és

még több, hogy miért döntöttek úgy, hogy egy 43 éves színészt ilyen olcsó, szürke parókába öltöztetnek, mint az Endori boszorkányt üzleti öltönyben), de nincs idő kérdezősködni, mert még több cselekmény történik! A forgatókönyv menet közben találja meg a helyét!

Van benne két autósüldözés, sok lövöldözés, néhány kifogyott töltény, egy menedékház, egy dohányzóasztalba rejtett pisztoly-széf, egy gonosztevő, akinél egy gyűrű van, amelyen a jugoszláv királyi ház címere látható, és Peter gyanítja, hogy ez lehet a nyom, gyűrű nélküli gonosztevők, és egy különösen kegyetlen, egy *Bonnie és Clyde*-szerű páros. Mindez azelőtt, hogy Rose elmondja Peternek, hogy a néni-kéje és a bácsikája aggódtak, hogy téglá van a Fehér Házban. Senkiben sem bízhatnak, és kénytelenek menekülni.

Lendületes, sodró szórakozás, minden hajtókanyar tökéletesen kivitelezett. Remek alakításokkal teli a sorozat - különösen Bassótól, aki két-három hangot is kihoz abból, ami könnyen lehetett volna egyhangú szerep.

Ennél többet nem is kérhetnénk egy éjszakai ügynökről szóló politikai thriller bestseller adaptációjától.

A showrunner *Shawn Ryan*, aki legutóbb a *S.W.A.T.* című sorozatért volt felelős, itt sem okozott csalódást.

Daisy Jones and The Six

A „Daisy Jones and The Six” című sorozat Taylor Jenkins Reid 2019-es, azonos című regényének lenyűgöző adaptációja. Reid úgy jellemezte a regényét, hogy „Fleetwood Mac-hangulat”-ot szeretett volna létrehozni, ha nem is pontosan a Fleetwood Mac történetéből merít – ami főként a valós Stevie Nicks és Lindsey Buckingham közötti rivalizálásról és szerelmi botrányokról híresült el, de bőven tudunk párhuzamot vonni az inspirációul szolgáló banda és a fiktív csapat között.

A Daisy Jones and The Six középpontjában álló két zenész, Daisy és Billy legalább annyi drámát generál, mint amennyi zenét. Már a sorozat elején kiderül, hogy a Daisy Jones and The Six 1977-ben végleg feloszlik. A szereplőket úgy halljuk beszélni, mintha egy dokumentumfilmben beszélnének hozzánk (ez az eszköz a regényből maradt meg, amely „oral history” stílusban íródott). Miközben a hetvenes években látjuk, ahogy az akaratos Daisy a reflektorfény-imádat jegyében átgázol a The Six bandán, a kilencvenes évekbeli Daisy elmondja, hogy egyszerűen nem tudta az eseményeket jobban kontrollálni a szerhasználat és a naivitása miatt. Már az első koncertjén is látható a kissé nárcisztikus személyiségvonása, mely sok esetben a sorozat során az önbecsapás forrása.

A sorozat 10 epizód hosszúságú, melyet Scott Neustadter és Michael H. Weber készített, a producer Reese Witherspoon Hello Sunshine nevű cége, „Behind the Music” mesét mutat be.

Daisy Jones és Billy egymás körül keringenek, és mind önmaguk, mind egymás iránt vonakodó bizalmatlansággal viselkednek. Mindezt egyenletes, már-már klinikai hangnemben közvetítik, ami talán illik ahhoz a tényhez, hogy ezt a történetet sajnálkozva visszatekintő szereplők mesélik el nekünk. Kevés itt a virágzó vonzalom könnyelműsége, még akkor is, ha a karakterek egyre jobban vonzódnak egymáshoz a kreatív partnerség forrongó terében. (A remek zenét Blake Mills írta az előadáshoz.)

Billy egyébként is igyekszik visszatartani magát attól, hogy szerelmes legyen - legalábbis elvileg elkötelezett gyermeke anyja (Camila Morrone) iránt, és az a szerencsétlenség éri, hogy szakmailag kapcsolatban áll valakivel, akiről hitelesen értesülünk, hogy generációjának legkarizmatikusabb sztárja. A Billy Dunnet alakító Sam Claflin szépen viszi színre azt a küzdelmet, ahogy a két főszereplő nő között vívódik, olyannyira, hogy ez a küzdelem jobban leköti a figyelmünket, mint a szikrák, amelyeket Daisy és Billy generál.

De hát Billyt is elsősorban saját maga érdekli - ami nem jelenti azt, hogy nárcisztikus lenne, csak olyasvalaki, aki elismeri magáról, hogy született sztár.

Daisy Jones egy átkozottul ütős karakter, aki egy elhanyagolt gyerekkor után leváltja eredeti keresztnevét, a Margaretet, s új nevet választ. Riley Keough két kézzel ragadja meg a szerepet, s zseniális alakít (érdemes megemlíteni Keough szereposztásának személyes-történelmi aspektusát – hiszen ő Elvis Presley unokája -, most egy rockénekesnőt játszik).

Riley Keough és - bizonyos mértékig – Sam Claflin annyira mágnesként vonzzák a nézőt, hogy a többi szereplő némileg elveszik: az ember azt kívánja, bár csak Daisy kísérőzenekara a The Tree vagy a The Four lenne, hogy ne legyen a banda többi tagja ennyire mellékes szereplő. A háttérzenészek közül valószínűleg Suki Waterhouse a kiemelkedő, és Will Harrison, aki Billy bátyját alakítja, döbbenet figyelmeztető testvérenek pályafutását.

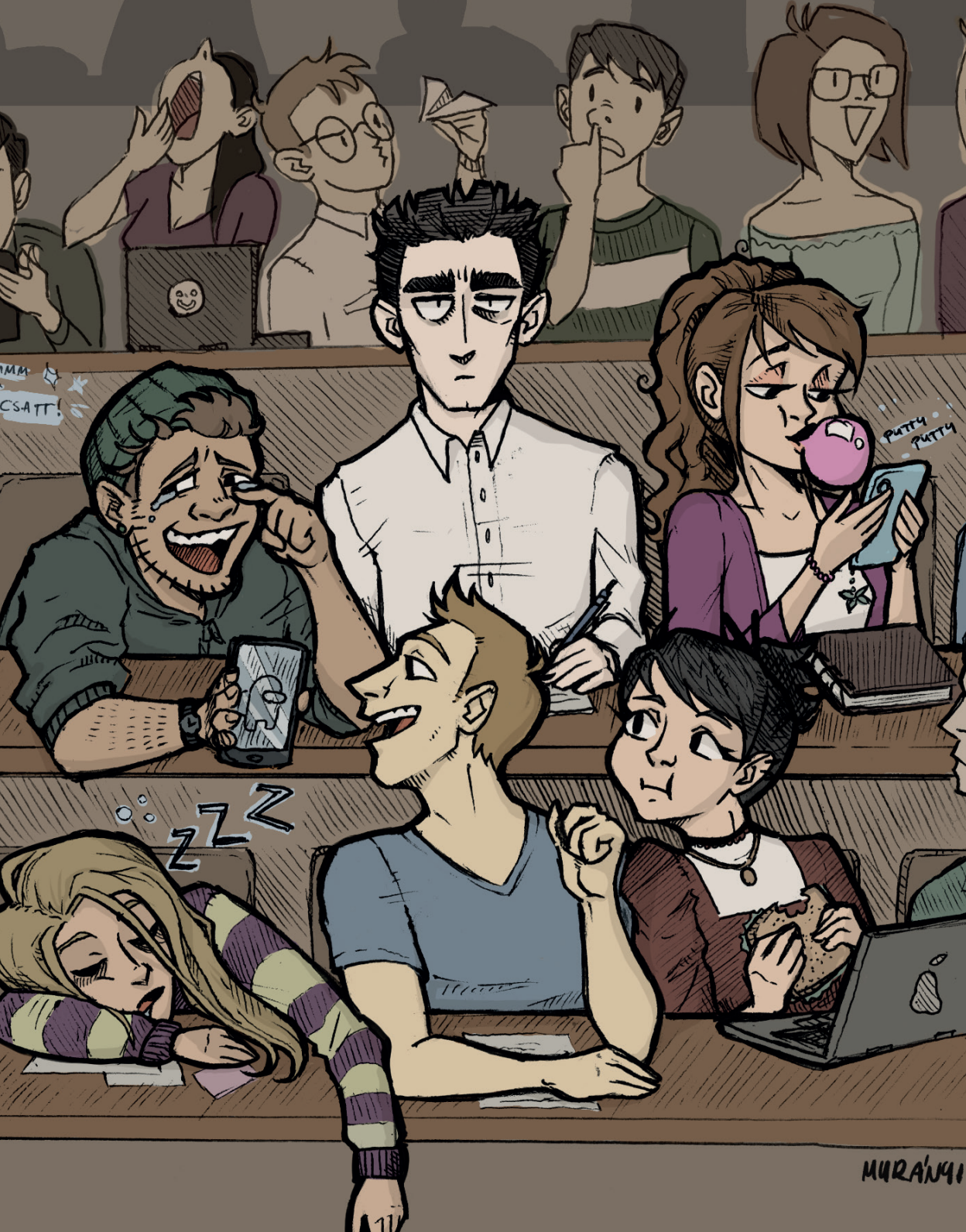
S bár a 20 évvel idősebb szereplők nem túl hitelesek, ugyanis csupán a frizurájuk változik meg, ugyanakkor mégis a karakterbeli fejlődések látványosak: Daisy Jones változása például eléggé drasztikus, amikor az egyik idősíkról a másikra vált - a zenei világ hellionjából a rock idős állammasszonyává változik - ahhoz, hogy magával ragadja a nézőt. Karaktere annyira egyedi, hogy az ember szinte észre sem veszi, hogy a „Daisy Jones and The Six” történetéből őszintén szólva nincs is olyan sok. Történekművek - mind az összes érintett zenész karrierjében, mind Daisy és Billy magánéletében -, de ha az összehasonlítási pont a Fleetwood Mac, akkor ezeknek a kitalált karaktereknek a történetei meglepően visszafogottak.

Daisy személyisége grandiózus, de nem csak a zenekar az, amely felett ő uralkodik - hanem a show is.

Összességében egy nagyon látványos, jó sorozat, melyet a ze-ne miatt is érdemes megnézni.

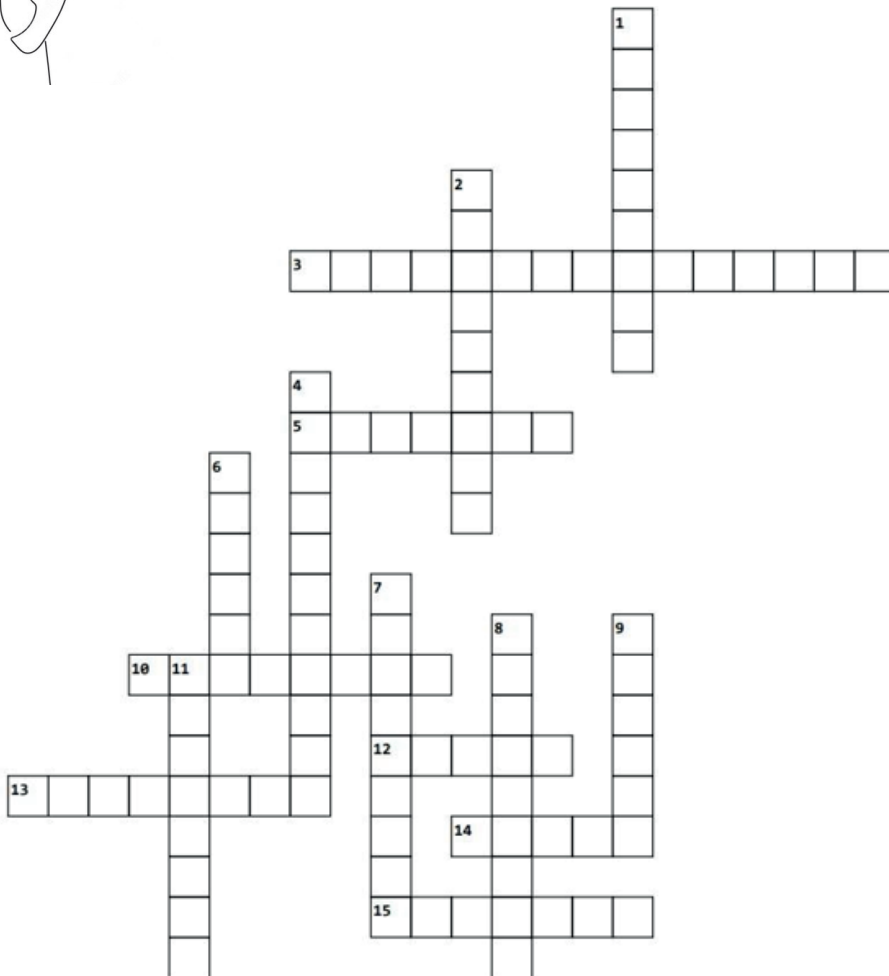

KA'R VOLT BEJÖNNI...

ANATÓMIAI KERESZTREJTVÉNY

Vízszintesen

3. Ez a ligamentum képezi a lép fészkrét (ligamentum ...)
5. A vesepiramis csúcsi része
10. A retroperitoneum 12-14 cm hosszú szerve latinul
12. A mutatóujj latinul
13. Tizenkétujjnyi bél
14. A lép fészke latinul (... lienis)
15. Az a.interlobaris folytatása a vesepiramis felszínén (arteria ...)

Lefelé

1. A máj vérellátásáért felelnek az ágai (truncus ...)
2. A nyelv elülső 2/3 SS beidegzéséért felel (nervus ...)
4. A hasüreg felső-középső régiója
6. A coecum szájadékanál lévő billentyű
7. S alakban görbült csont
8. A rekeszizom beidegzését végzi (nervus ...)
9. A gyomor része, mely gyomortéghólyagot tartalmaz
11. A coecum vak végénél, a 3 tenia találkozásánál eredő szerv

BELGYÓGYÁSZAT SZÓKERESŐ

A látható 15x15-ös betűtábla különböző kifejezéseket rejt magában. A játék célja, hogy a lent megnevezett szavakat megkeressétek, és egy vonallal áthúzzátok. A szavakat vízszintes-, függőleges- és keresztirányban is elhelyeztük.

a r s h a h q i l e u s a a s
m e e y a e p o c n y s i m i
o a t p z i c z t d v o n o s
h i e o t u n c p o z f o n o
p m b t s g u o d c l c m i r
m e a h k j r e t a v g u c o
y a i y t n a l a r l c e r p
l n d r a h e i n d e u n a o
g a d e n o m a y i d p p c e
c u u o q r i k o t k i y u t
v q t s h c a i h i j g s h s
s i t i r t s a g s w r d o o
v s i s o h r r i c n m c o n
n e p h r i t i s u p u l a h
u r j i n f l u e n z a g i g

Addison

Carcinoma

Diabetes

Hypertonia

Lupus

Osteoporosis

Adenoma

Cirrhosis

Endocarditis

Hypothyreosis

Lymphoma

Pneumonia

Anaemia

Coeliakia

Gastritis

Ileus

Nephritis

Syncope

Cushing

Crohn

Hodgkin

Influenza

Uraemia

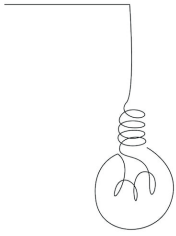

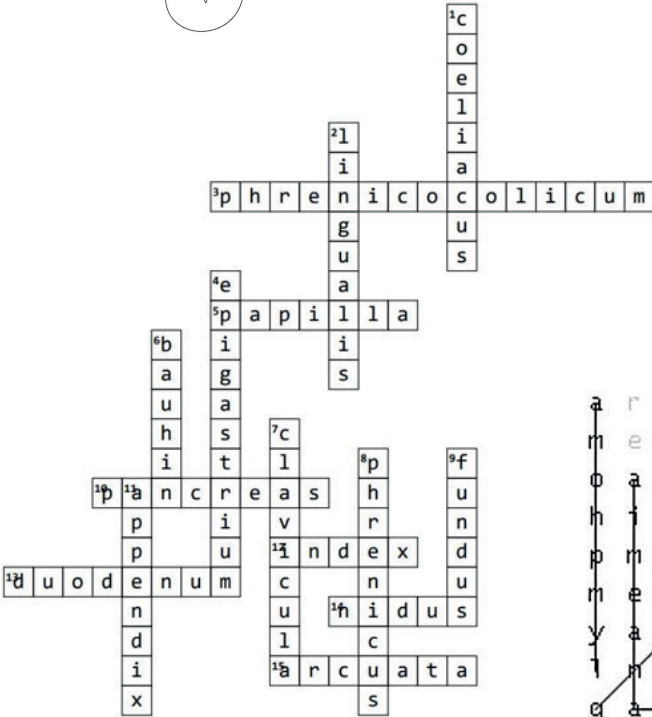
NONOGRAM

A Nonogram rejtvénytábla egy négyzet alakú négyzetrácsos hálóból áll, amelynek a vízszintes és függőleges oldala mellett számok állnak, amelyek azt jelzik, hogy az adott sorban vagy oszlopban mennyi sötét kocka követi egymást. Minden beszínezett kockát tetszőleges számú - de legalább egy - üres hely választ el egymástól. A játék célja, hogy minden kockáról eldöntsük, hogy be kell-e színezni vagy sem. A játék végére a beszínezett kockákból egy kép áll össze.

					2					
	1	3		1	5		2			
	1	3	5	3	1	9	8	2	4	2
2										
23										
12										
24										
7										
52										
9										
25										
22										
2										

MEGOLDÁSOK

LEGYÉL TE IS CONFABULÁS!!!

ÉRDEKEL AZ ÚJSÁGÍRÁS, TÖRDELÉS, FOTÓZÁS?

Szívesen megosztanád írásaidat, novelláidat, verseidet?

LENNE KEDVED INTERJÚZNI EGYETEMÜNK PROFESSZORAIVAL?

SZERETNÉL EGY DINAMIKUS CSAPAT TAGJA LENNI?

Ne habozz, keress minket bizalommal!

Kriszti

Mima

Kata

Viki

Borka

Emma

Detti

Zsöfi

Kata

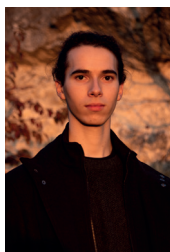
Julcsi

Évi

Hanci

Ákos

Brandon

Marci

Barni

ELÉRHETŐSÉGEK:

Kiss Krisztina
confabula.szerkesztoseg@gmail.com
facebook.com/Confabula
instagram.com/confabull

